

หนึ่ง

เยี้ยววีหนึ่งจดจำคำสั่งเสียของมารดาได้ดี ครานั้นมารดาป่วยหนัก ต้องนอนติดเตียงหลายปี นางเฝ้าดูแลอย่างสม่ำเสมอ วันหนึ่งหมอหลวงที่บิดาเชิญมาบอกนางว่า มารดาเหลือเวลาอีกไม่นาน ต้องการพบนางและน้องสาวเป็นครั้งสุดท้าย ทว่าน่าเสียดาย น้องสาวคนดีของนางถูกแม่หม่มสั่งสอนอย่างไรไม่ทราบ แง่อนไม่ยอมพบหน้ามารดาก่อนตาย เยี้ยววีหนึ่งจึงเข้าพบมารดาเพียงลำพัง

ครั้นเห็นน้องสาวไม่มา มารดาผู้คลอเคลียบุตรสาวคนที่สองจนร่างกายอ่อนแอ บัดนี้ป่วยหนักกระทั่งพิการ มีท่าทางโศกเศร้าเสียยิ่งกว่าอะไร กระนั้นก็กุมมือนางแล้วสั่งเสีย

“หนึ่งเอ๋ยฟังคำแม่ให้ดี อย่างที่หนึ่งนั้น หากแม่ไม่อยู่แล้ว เจ้าต้องทำหน้าที่พี่สาว คอยดูแลเลี้ยงเอ๋ยแทนแม่”

เยี้ยววีหนึ่งจดจำได้ว่า น้องสาวพลัดนางตกบ่อน้ำในหน้าหนาวจนป่วยเกือบตาย นางยังไม่ได้คิดบัญชี

“อย่างที่สอง เฟิงอี่เหนียงเป็นคนมากเล่ห์ ต้องหาทางทำร้ายบุตรสาว

สายตรงเช่นพวกเจ้า เพื่อเชิดชูสายเลือดของนาง เจ้าต้องระมัดระวังให้มาก ด้วยบิดาเจ้า...ไม่อาจพึ่งพาได้”

เฟิงอี้เหนียงเป็นอนุภรรยาที่บิดาโปรดปราน อดีตฮูหยินเอกคนเก่า ก่อนหน้ามารดาสิ้นใจ ทั้งบุตรชายหญิงอย่างละคน เฟิงอี้เหนียงทำตัวร้ายกาจกับพวกเขาเช่นนั้น หากมารดาตายจากไป นางคงโดนกระทำไม่ต่างจากพวกเขา

เยี่ยววี่หนิงครุ่นคิดว่าบิดาแต่งงานมาเป็นฮูหยินเอกเพราะเหตุผลสามประการ หนึ่ง...ครอบครัวมารดา ร่ำรวยมาก และมารดาเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว สอง...ท่านตาของนางเป็นอาจารย์สอนหนังสือ มีลูกศิษย์มากมายในราชสำนัก และสาม...มารดาของนางทำทางหัวอ่อน จึงถูกข่มเหงรังแกง่าย

“อย่างที่สาม คนข้างตัวแม่มีใช้คนธรรมดา สวีเสวี่ย...เคยเป็นนักฆ่ามาก่อน ท่านตาของเจ้าช่วยเขาไว้ในฤดูหนาว เขาซาบซึ้งใจจึงล้างมือในอ่างทองคำ¹ มาติดตามพวกเรา หากเจ้าเกิดเรื่องใดขึ้น สามารถใช้งานลุงสวีได้ ส่วนภรรยาเขาก็มีวรยุทธ์ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน...”

เยี่ยววี่หนิงพลันคิดถึงคนกวาดลานหน้าเรือนมารดา ชายชราที่ให้ตนเรียกว่า ‘ลุงสวี’ จอมहुตึง ต้องตะโกนดังๆ ถึงจะได้ยิน วันๆ ไม่ทำอะไรนอกจากกวาดพื้น และภรรยาของลุงสวีนามว่าเฉินซื่อ เป็นคนใบ้ที่ชอบถูกสาวใช้ของเฟิงอี้เหนียงรังแกจนร้องไห้เป็นประจำ หากบิดาทราบวามารดาเลี้ยงอดีตนักฆ่าสองคนไว้ในจวน ไม่รู้จะโมโหเพียงใด

เยี่ยววี่หนิงสงสัยเสียจริง เหตุใดท่านแม่ไม่สั่งให้พวกเขาสังหารท่านพ่อ แล้วอุปสมบทไว้เพียงคนเดียว แต่ก็อย่างว่า...แม้ท่านแม่ทราบวามารดาไม่เอาไหน ทว่าก็รักเขามาก ท่านแม่เป็นคนใจอ่อนโยนยิ่งนัก ไม่อาจสังหารสามีที่ทำผิดกับตัวเอง แล้วยังโง่เขลาไม่สังหารเฟิงอี้เหนียงที่สามีรักและหลงอีก

¹ เป็นสำนวนจีน อุปมาว่าเลิกทำงานเก่า

ต่างหาก

“อย่างสุดท้าย สินเดิมที่ท่านตามอบให้แม่ ไม่ได้มีแค่ส่วนที่แม่นำมา
ตระกูลเยี่ย มีมากกว่านี้หลายร้อยเท่า ทว่าถูกฝังไว้ในที่ดินรกร้างของแม่
แม่จะบอกเจ้าว่าอยู่ตรงไหน เมื่อเจ้ากับน้องสาวออกเรือน อย่าลืมแบ่งให้
เท่าๆ กัน เข้าใจหรือไม่”

เยี้ยววีหนึ่งคิดถึงเยี้ยววีเซียงที่ชอบเอย่วาจาแตกดันข่มเหง และ
เข้าข้างพี่น้องคนอื่น นางพยักหน้ารับซ้ำๆ

มารดาสั่งเสียเสร็จก็จากไปเช่นคนตายตาไม่หลับ สุหยินเอกคนที่
สองของราชครูเยี่ยตายจากไปแล้ว ท่านราชครูเยี่ยแต่งกลอนไว้ว่าลัษณาง
ไว่ทุกข์หนึ่งปี ก่อนจะแต่งตั้งฝังอู่เหินยงเป็นสุหยินเอกคนที่สามตามคาด
เยี้ยววีหนึ่งคิดว่าคงต้องคิดถึงอนาคตของตนให้ดี

บุตรสาวตระกูลเยี่ยต่างเรียนปักผ้า หานหมัวมัว² เป็นผู้สอนสั่งให้
ทุกคนปักภาพลายดอกเส้าเย้า ขณะปักผ้าอยู่นั้น เยี้ยววีมีหรือคุณหนูสาม
เอย่เสียงอ่อนโยน “พี่หญิงใหญ่ถูกท่านพ่อทำโทษเช่นนั้น ไม่รู้ว่าป่านี้อะไร
เป็นอย่างไบบ้าง”

เยี้ยววีหนึ่งนั่งฟังพลางครุ่นคิด อย่างเยี้ยววีมีหรือจะสงสารเยี้ยววีฮวา
เกรงว่าจะเอย่เพื่อให้ตนเองดูเป็นคนอบอุ่นอ่อนโยนมากกว่ากระมัง

เยี้ยววีเซียงได้ยินเช่นนั้น นางสาวคำอย่างไม่อาจควบคุมริมฝีปาก
ได้ “พี่หญิงใหญ่อาละวาดตบตีท่าน ท่านยังเห็นใจนางอยู่อีกหรือเจ้าคะ พี่
หญิงสาม...จิตใจงามเกินไปแล้ว!”

เยี้ยววีหนึ่งปักไหมเงินพลางคิดในใจ พี่หญิงสามของเจ้าแย่งชิงคู่
หมั้นพี่หญิงใหญ่ ยังจะให้นางใจดีด้วยอีกหรือ หากลองมาเปลี่ยนกันสิ เป็น
เจ้าถูกนางแย่งคู่หมั้นไป ชี้อร้านจะผลักพี่หญิงสามผู้แสนดีตกน้ำแทบไม่ทัน

² แม่นม หรือหญิงรับใช้สูงอาย

“น้องหญิงสิ อย่าเอ๋ยเช่นนั้นเลย... พี่เองที่ทำผิดต่อพี่หญิงใหญ่ก่อน”
เยี้ยววี่มีน้ำตาเริ่มขึ้นมา

เยี้ยววี่เสียงขึ้นเสียง เข้าข้างพี่หญิงสามของนางเต็มที่ “ผู้เลือกท่านเป็นองค์ชายรองต่างหาก! ท่านมิได้ทำผิดอะไรนอกจากมีความรักกับองค์ชายรองเพียงเท่านั้น! พี่หญิงใหญ่ไม่ควรเอาความโกรธของตนมาลงที่ท่าน!”

เยี้ยววี่สาวเป็นคุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยว หมั้นหมายกับองค์ชายรองโอหยางหย่งซึ่งตั้งแต่เด็ก ปัจจุบันองค์ชายรองเป็นบุรุษรูปโฉมงดงาม ไกลเคียงตำแหน่งองค์รัชทายาทมากที่สุด มีค่ามากพอให้สตรีแย่งชิงกัน

मात्रว่าเยี้ยววี่สาวรูปงามกว่าเยี้ยววี่มี ทว่านิสัยอ่อนแอไร้ฉลาด เวลาไปพบคู่หมั้นต้องพาเยี้ยววี่มีไปด้วย เป็นเหตุให้ออหยางหย่งซึ่งตกหลุมรักเยี้ยววี่มีเข้าจนได้ กล่าวตามตรง หากให้เยี้ยววี่หนึ่งวิเคราะห์ ‘การอลาขาดตบตีผู้อื่น’ เมื่อนำมารวมกับนิสัยพี่หญิงใหญ่ ดูจะไม่เข้ากันเลย แม้นางจะโกรธที่ถูกน้องสาวแย่งชิงคู่หมั้นก็ตาม

เยี้ยววี่หนึ่งคาดเดาว่าเยี้ยววี่มีทำร้ายตนเอง แล้วเอาแผลไปฟ้องบิดา ราชครูเยี้ยวไม่เอะใจ มีหน้าซ้ำยังเข้าข้างคุณหนูสาม ย่อมลงโทษคุณหนูใหญ่ที่เขาไม่โปรดปราน บาดแผลนั้นส่อว่าเยี้ยววี่สาวตั้งใจทำร้ายน้องสาวจนเสียโฉม จึงถูกโบยตีจนลุกจากเตียงไม่ขึ้น เยี้ยวทรงผู้เป็นพี่ชายร่วมมารดาของนางคอยดูแลน้องสาวไม่ห่าง

ครั้นหมดเวลาปักผ้า หานหมั้วมัวเดินชมผลงาน หยิบผ้าปักของเยี้ยววี่มีมาชมเปาะว่างดงามประหนึ่งช่างปักของวังหลวง เยนยอจนเยี้ยววี่มียิ้มได้ในที่สุด พอมองผ้าปักของคุณหนูสี่ ผลงานของเยี้ยววี่เสียงยังต้องฝึกฝนอีกมาก สุดท้ายนางส่ายหน้าเมื่อเห็นผลงานของเยี้ยววี่หนึ่ง

เยี้ยววี่เสียงเห็นงานปักของเยี้ยววี่หนึ่ง พลันหัวเราะอย่างไม่เกรงใจ “พี่หญิงรอง ดอกเสี้ยวของท่านเหี่ยวเฉาแล้วหรือ”

เยี้ยววี่เสียงเป็นหัวหน้า ผู้อื่นจึงหัวเราะตาม เยี้ยววี่มีหลุดหัวเราะ ก่อนจับมือค่อนข้างคล้ำของเยี้ยววี่หนึ่ง แสร้งปลอมอย่าง ‘จริงใจ’ “เอาเถิดพี่

หญิงรอง ผักผ่อนให้มากเข้า ท่านก็สามารถปักได้ดังตามเอง”

เยี้ยววิหนึ่งแกลังทำหน้าที่อ่แท้ให้สนใจใครหลายคน เมื่อได้รับน้ำใจจอมปลอมนี้ นางแย้มยิ้มอย่างตื่นตัน “ขอบคุณน้องหญิงสาม”

เยี้ยววิมีแย้มรอยยิ้ม แว่สาสมใจฉายผ่านดวงตา

เสร็จจากการเรียนปักผ้า คุณหนูทั้งสามก็แยกย้ายกันกลับเรือนเรือนของคุณหนูรองตระกูลเยี้ยววิไม่ใหญ่ไม่เล็ก พอเห็นนางเดินเข้ามา พ่อบ้านสวี่ที่กวาดลานเรือนทั้งปีก็ประสานมือรับ เงินซื้อบริวารเดินมาต้อนรับคว้ามือของเยี้ยววิหนึ่งมาเขียนถามว่าเหนื่อยหรือไม่ นางตอบว่าไม่เหนื่อย จากนั้นให้เงินซื้อประคองเข้าเรือน

เงินซื้อเป็นสาวใช้อาวุโสที่ติดตามมารดาของเยี้ยววิหนึ่งมาจากบ้านเดิม ภายหลังมารดาจากไป นางกับสามก็รับใช้คุณหนูรองอย่างจงรักภักดีสาวใช้ประจำตัวเยี้ยววิหนึ่งสองคนมิได้ต้องการรับใช้เจ้านาย รับผิดชอบไปพักผ่อน

เยี้ยววิหนึ่งหรือคุณหนูรองแห่งจวนราชครูเยี้ยว วิบุโหมไม่อาจลู่ฟีน้องได้ แคมยงนึลยี่ซี้ซลาดอ่อนแอ ไร้ปากเสียง อย่างว่าแต่คุณหนูเรือนอื่นจะมาหยิบของในเรือนนางไปได้โดยง่ายเลย แม้แต่สาวใช้ก็หยิบได้เช่นกัน ดังนั้นนางจึงไม่ต่างจากกูดฟีไร้ตัวตนในจวนนี้เท่าไร

เพราะสาวใช้คนอื่นไร้ความเคารพยำเกรงเยี้ยววิหนึ่งอย่างแท้จริงล้วนเป็นเงินซื้อที่เตรียมนำอาบให้นางด้วยตัวเอง ซึ่งไม่หนักหนาสำหรับหญิงวัยกลางคน เพราะตัวตนแท้จริงคือผู้มีวรยุทธ์ เหตุที่ไม่อาจเอ่ยคำใดได้เพราะครานั้นถูกทำร้าย บาดเจ็บหนักที่ลำคอ จึงไม่สามารถเปล่งเสียงได้

เยี้ยววิหนึ่งล้างคราบสีน้ำตาลอ่อนออกจากผิวกายขาวเนียน ลูบดวงหน้าที่พอกแป้งผิด และซาดที่เปื้อนดวงหน้าออก เห็นรูปลักษณ์งดงามเจิดจ้านอันเป็นตัวตนแท้จริง เงินซื้อมองแล้วปวดใจว่าโยคุณหนูต้องทำตัวเป็นคนขี้อ่อนปานนั้น เยี้ยววิหนึ่งเห็นสายตานางจึงกระซิบเบาๆ

“หากพวกนางรู้ว่าข้ามีหน้าตาแท้จริงเป็นเช่นไร คงหาเรื่องรังแกข้าไม่

เล็ก ท่านดูอย่างพี่หญิงใหญ่ลี ชีวิตนางลำบากกว่าข้าหลายเท่า ใช่หรือไม่”

เยี้ยววิหิงแห่งตระกูลเยี้ยวได้ชื่อว่าสตรีขี้ริ้ว ความจริงนอกจากผิวคล้ำกว่าคุณหนูคนอื่น หน้าตานางพอจะไปวัดไปได้ แต่ทุกวันนี้นางผัดแป้งให้ดวงหน้าขาวกว่าส่วนอื่น ทาปากให้แดง แต่งตาสีจัด และเขียนคิ้วเป็นรูปแปลกๆ ใครเห็นก็นึกว่าเป็นตัวตลกมากกว่าคุณหนูชั้นสูง

เยี้ยววิหิงสาวเติบโตกว่านาง เป็นสาวงามคนหนึ่ง รายนั้นเจอทั้งถูกพลักตักน้ำ ถูกใส่ร้าย ถูกริบทรัพย์สิน และอีกสารพัด เทียบกับคุณหนูรองเยี้ยววิหิงแล้ว ย่อมมีชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าคุณหนูใหญ่

เยี้ยววิหิงไม่สนใจว่าผู้อื่นจะมองนางอย่างไร ดังนั้นพอมารดาตายจากไป นางเริ่มเรียนวิชาแปลงโฉมง่ายๆ จากเงินซื้อ เอาสีน้ำตาลมาทาผิว จมูกแดงตัวเหมือน ‘คนขี้ริ้ว พยายามแต่งให้สวย’ นางทราบว่าย่อย่างมีกับเยี้ยววิหิงเห็นแล้วต้องหัวเราะ ทว่าสองคนนั้นยังเอ่ยชมนางที่ ‘โง่งม’ ว้างดงามยิ่งนัก พานางออกงานทั้งอย่างนั้น คุณหนูตระกูลขุนนางคนอื่นๆ หัวเราะเยาะ นางก็ร้องไห้วิ่งกลับเข้าเรือน จากนั้นก็ไม่ต้องไปงานสังสรรค์เหล่านั้นอีก

นางทำไปเพื่ออะไรหรือ

หนึ่ง...เพราะทราบดีว่าหากดงามเกินหน้าเกินตาเยี้ยววิหิง ชีวิตนางต้องลำบากแน่ เช่นเดียวกับเยี้ยววิหิงที่ถูกเยี้ยววิหิงริษยา ดังนั้นสู้ทำตัวขี้ริ้วและทำให้เยี้ยววิหิงรู้สึก ว่า ‘ไม่จำเป็นต้องรังแก’ แล้วหันไปทุ่มเทรังแกเยี้ยววิหิงไม่ดีกว่าหรือ

สอง...นางไม่เคยคิดอยากไปงานสังสรรค์ชั้นสูง หากเปลืองค่าตัวเด่นเกินหน้าเกินตาเยี้ยววิหิงเข้า ลักวันเผิงซื้อต้องหาทางทำลายนางแน่นอน

สาม...นางเป็นบุตรสาวสายตรงของบิดา แม้ไม่ไปงานพวกนั้นก็ต้องมีคนมาทาบทามสู่ขอสักวัน ถึงตอนนั้นนางจะออกเรือนตามความเมตตาของเผิงซื้อ หากผู้ที่นางแต่งงานด้วยเป็นคนเลว นางจะวางยาพิษในสุรา มงคลให้เขาตายไปเสีย แล้วจะขอแม่สามีไปบวชชีที่วัด แน่แน่นอนว่ามันแค่

เรื่องบังหน้า ถึงเวลานางจะหนีการบวช จากนั้นไปชุดสมบัติที่ซ่อนไว้มาใช้ อย่างมีความสุข กลายเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง

ใช่ เป้าหมายสูงสุดของนางคือออกจากจวนราชครู แล้วไปใช้ชีวิตอยู่คนเดียวอย่างสุขสบาย!

ชีวิตของสตรี อยู่ในจวนบิดาไม่เกินสิบแปดปี นอกนั้นย่อมออกไป อยู่บ้านสามี คนส่วนมากอายุหกลิบถึงเจ็ดสิบปี บวกลบให้ดี นางสามารถ มีชีวิตเปี่ยมด้วยความสุขนอกจวนนี้ได้ราวสี่สิบถึงห้าสิบปี แคว้งแผนให้ดี และอดทนสักนิด สักวันชีวิตที่ดีย่อมเป็นของนาง

เช่นนั้นไม่ต้องทำตัวดงงามเกินหน้าเกินตาเยี้ยววี่มี ไม่ต้องทำตัวมีความสามารถ แค่มิฝึมือพอไปวัดไปวาเท่านั้น จวนราชครูนี้ยังมีเยี้ยววี่ฮวา เป็นหนามตำใจอันร้ายกาจที่สุดของเผิงซื่อและเยี้ยววี่มี

โหมงามที่นั่งอยู่ในอ่างอาบน้ำอย่างมีความสุข มองความงามอันเจิดจ้านของตนในเง้าน้ำเย็น เงินซื้อกำมาใกล้ เยี้ยววี่หนึ่งแบมือให้เขียนอักษร เงินซื้อทำท่าเหมือนมีเรื่องจะบอกตั้งแต่ตอนนางเปลื้องผ้าแล้ว พอทราบความนั้นเยี้ยววี่หนึ่งก็ขมวดคิ้ว

‘คุณหนูใหญ่พินจากอาการป่วย ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลยเจ้าคะ’

เยี้ยววี่หนึ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย นางถือคติว่าสิ่งเล็กน้อยมักนำไปสู่สิ่งยิ่งใหญ่เสมอ ดังนั้นจึงบอกให้เงินซื้อรวบรวมข่าวจากทุกเรือนมาให้ เงินซื้อเป็นบ่าวที่ไม่อยู่ในสายตาใคร แล้วยังมีวรยุทธ์เป็นเลิศ การสืบข่าวในจวนราชครูจึงไม่เหลือปากว่าแรง

พี่หญิงใหญ่พินจากอาการป่วย นางก็ควรไปเยี่ยมตามมารยาท

สีน้ำตาลที่เยี้ยววี่หนึ่งใช้ทาตัวคือยาสมุนไพรชนิดหนึ่ง นอกจากไม่มีอันตรายต่อผิวขาวราวหิมะของนางแล้ว ยังช่วยบำรุงผิวพรรณ เทียบกับก่อนจะใช้ทาตัว นางขาวขึ้นมาก ทั้งผิวกายเปล่งปลั่งมีกลิ่นหอมอ่อนๆ

ที่สำคัญคือสีทาภายนอกนั้นไม่หลุด แม้แนบเสื้อผ้าหรือนำมาล้างน้ำ สีก็ไม่ลอก โดยง่าย การล้างออกต้องใช้สบู่น้ำไฟอีกตัวผสมน้ำ เยี่ยววีหิงทาภายนอกด้วย สีน้ำตาล จากนั้นแต่งหน้าทาปากดั่งตัวตลก แล้วเดินออกจากเรือน

สาวใช้ทั้งสองของนางเป็นผู้ที่เฟื่องชื่อส่งมาให้ คนหนึ่งชื่อชีวซุน อีกคนนามว่าซูซิ่น เมื่อเห็นนางจะไปเยี่ยมเยี่ยววีหิง ชิวซุนเดินมาจูงมือพร้อมประจบประแจง

“วันนี้คุณหนูรองแต่งกายได้งดงามเหลือเกินเจ้าค่ะ”

เยี่ยววีหิงทราบดีว่าพวกนางโกหกหน้าตาย แต่ยังมีสีหน้ายินดี แล้วย้อนถาม “จริงหรือ”

ช่วยไม่ได้ คุณหนูรองตระกูลเยี่ยวต้องเป็นคนโง่ที่ควบคุมได้ ไม่เช่นนั้นจะถูกเฟื่องชื่อเพ่งเล็งทำร้าย ชิวซุนกลั้นหัวเราะพร้อมบอຍ

“จริงสิเจ้าค่ะ คุณหนูแต่งกายเช่นนี้ คงงดงามที่สุดในหมู่คุณหนูทั้งสี่แน่นอนเจ้าค่ะ”

เยี่ยววีหิงทำท่าภาคภูมิใจ สีหน้ายินดีเต็มประดา ซูซิ่นที่ประกบด้านซ้ายกล่าวเสริม

“หากคุณหนูหาแก้มให้แดงกว่านี้ จะยิ่งงดงามเจ้าค่ะ”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” เยี่ยววีหิงทำท่าเคลิ้มฝัน ขณะที่ในใจแค้นเสียว่า หากหาแก้มมากกว่านี้ หน้าของข้าคงแดงเป็นตุดลงไปแล้ว

สาวใช้ปล่อยให้นางเดินนำไปเรือนคุณหนูใหญ่ ลับหลังลอบหัวเราะ คิกคักอย่างสนุกสนานกับความโง่ของเจ้านาย ช่วยไม่ได้ เยี่ยววีหิงเป็นบุตรสาวสายตรงเสียเปล่า แต่กลับไม่มีหน้ามีตา ไร้ใช้เจ้านายเช่นนี้ไป มีแต่ยากจนชั่วชีวิต เช่นนั้นพวกนางก็ขอร้องแก่คุณหนูจอมโง่คนนี้ให้สนใจ

เยี่ยววีหิงก็มีแผนการสำหรับพวกนางเช่นกัน หากกำจัดสองสาวใช้ไม่รักดีคุณนี้ เฟื่องชื่อคงหาสาวใช้คนใหม่มาให้นางอยู่ดี เป็นชีวซุนกับซูซิ่นดีแล้ว เพราะคนหนึ่งชอบเล่นการพนัน ส่วนอีกคนก็ชอบแต่งตัวยั่ววนบุรุษ พวกนางล้วนไม่ใส่ใจดูแลเยี่ยววีหิง คนเช่นนี้หากนางจะจัดการย่อม

ง่ายตายนัก

นางมีแผนกำจัดบ่าวไม่รักดีสองคนนี่ตอนจะแต่งงาน

บัดนี้นางอายุสิบหกปี เลยพิริบักป็นไปแล้ว อีกไม่นานเฟิงซื่อคงหาสามีให้นางกระมัง คิดเรื่องนี้ที่ไร เยี่ยววีหนิงยิ้มได้จากใจจริง เวลาแห่งความอดทนของนางใกล้หมดลงแล้ว

มาถึงเรือนของเยี่ยววีฮวา พอเยี่ยววีหนิงเหยียบเข้าไป พลันได้ยินเสียงทะเลาะกันโหวกเหวกจากในห้องฟี่หึงใหญ่ ฟังจากเสียง ดูเหมือนบิดานางจะอยู่ด้วย เยี่ยววีหนิงยืนอยู่ด้านนอกอย่างสงบเสงี่ยม

“ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มากความหรือเจ้าคะ ลูกยินดีถอนหมั้นกับองค์ชายรอง”

‘ยินดีถอนหมั้นหรือ’ เยี่ยววีหนิงครุ่นคิด มิใช่เยี่ยววีฮวารักใคร่องค์ชายรองมากหรือ ก่อนหน้านั้นเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมเอ่ยปากถอนหมั้นโดยง่าย เวลานั้นกลับเอ่ยว่ายินดี ดูเหมือนที่เงินซื่อบอกว่านางเปลี่ยนไปจะเป็นเรื่องจริง

เยี่ยววีฮวาเอ่ยแล้วหันมาบอกเยี่ยววีมีที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น “ยินดีกับน้องหญิงสามด้วย ในที่สุดความรักของเจ้าก็สุขสมหวังตั้งใจ เจ้าทุ่มเทกับความรักครั้งนี้มาก ชำรุด”

“พะ...ฟี่หึงใหญ่ เหตุใดท่านเอ่ยเช่นนั้น” เยี่ยววีมีถามออกมา

“จะไม่ให้เอ่ยเช่นนั้นได้อย่างไร เจ้าแอบนัดพบองค์ชายรองลับๆ ตอนกลางคืน ทั้งส่งจดหมายและถุงหอมให้เขาไม่ขาด จดหมายฉบับนั้นเจ้าเก็บไว้ในหนังสือปกเขียวเล่มใหญ่ของตน หากใครไม่เชื่อข้าก็ไปค้นดูได้เลย” เยี่ยววีฮวาเอ่ยอย่างฉะฉาน

เยี่ยววีหนิงยืนตรงปากประตู จึงเห็นสีหน้าม่นอกม่นใจของนางได้ และยังเห็นท่าทางแข็งทื่อของเยี่ยววีมีเต็มสองตา “น่าสนใจยิ่งนัก เงินซื่อสืบความมาให้ว่าองค์ชายรองแอบย่องเข้าจวนราชครูมาพบเยี่ยววีมี แต่เรื่องจดหมายที่พวกเขาเขียนตอบโต้กันนั้นอยู่ไหน ยังมีอาจรู้ เหตุใดฟี่หึงใหญ่

ที่ปกติเก็บตัวอยู่แต่ในเรือนจึงทราบได้

เยี้ยววิหิงมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างสนใจ เยี้ยววิหิงพลันหันมาเห็นสายตานาง ดวงตาที่หญิงใหญ่เปล่งประกายแค้นเคืองขมหนึ่งก่อนจางหายไป ทว่าเยี้ยววิหิงจับสังเกตได้

“นั่นอะไร”

ขณะเยี้ยววิหิงทบทวนว่าที่ผ่านมามาจนทำให้อีกฝ่ายโกรธแค้นตรงไหน ตอนนั้นเสียงน้องสาวแท้ๆ ของนางก็ดังขึ้น

“พี่หญิงใหญ่อย่าได้ปรักปรำพี่หญิงสาม! พี่หญิงสามเป็นกุลสตรี มีหรือจะทำเรื่องอย่างเขียนจดหมายหรือนัดพบบุรุษยามวิกาลได้!” เยี้ยววิหิงยังทำหน้าที่แค้นเคืองแทนพี่หญิงสามของนาง

“ถูกต้อง” ราชครูเยือกกล่าวทันที “มีเออร์ไม่มีทางทำเช่นนั้น”

“ท่านพ่อ หากว่าไม่เชื่อข้า เช่นนั้นไปค้นดูตามที่ข้าบอกเถิด นอกจากจดหมายพวกนั้นยังมีอีกหลายสิ่งในเรือนน้องหญิงสาม” เยี้ยววิหิงอายเสียงอ่อนโยน

เฟิงซื่อถามด้วยใบหน้าขาวซีดราวใจจะขาด “คุณหนูใหญ่ เหตุใดท่านปรักปรำน้องสาวถึงเพียงนี้”

“ข้าปรักปรำหรือไม่ ไปค้นดูคงจะทราบ ท่านพ่ออย่าช้าเลย หากว่าลูกปรักปรำน้องหญิงสาม ลูกยอมไปอยู่ผืนดินรกร้างตามใจท่าน ทว่าหากเป็นดังคำลูกว่า แม้ลูกต้องออกจากจวน ก็จะไม่พินทุณาหัวเมืองหลวงว่าสองแม่ลูกคู่นี้ทำอะไรกับลูกเอาไว้มั้!” เยี้ยววิหิงอายอย่างกล้าหาญ นี่คล้ายไม่ใช่นิสัยนางสักนิด

“เจ้า...” เยี้ยววิหิงเริ่มทำหน้าากหลุด ทำท่าจะเข้าไปตบตีอีกฝ่าย

ราชครูเยี่ยงหนึ่งไป ก่อนพยักหน้าให้คนไปค้นเรือนบุตรสาวคนที่สาม เยี้ยววิหิงเหลือบมองคนของบิดาเดินผ่านร่างนางไป และมองเยี้ยววิหิง ร้องห่มร้องไห้บอกว่าตนไม่ได้ทำทั้งน้ำตา ดึงดงมราวดอกสลีต้องฝนพรา

หลังจากค้นเรือน คนของราชครูเยือกกลับมา เตออวีรายงานกับ

เจ้านายอย่างสุขุม

“นายท่าน พวกเราไม่พบเจออะไรเลยขอรับ”

ราชครูเยี่ยถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ทอดตามองเยี้ยววิฮวาทันที ขณะที่ดวงตาของเผิงซือสดแสง เยี้ยววิมีที่ยกมือปิดหน้าร้องไห้ก็ยิ้มมุมปาก

เยี้ยววิเซียงปากไวที่สุด ร้องออกมา “พี่หญิงใหญ่! ท่านใส่ความคนเช่นนี้ได้อย่างไร เสียแรงพี่หญิงสามเป็นห่วงท่านจนร้องไห้วันละหลายรอบ!”

เยี้ยววิหนึ่งครุ่นคิดว่าเยี้ยววิฮวาต้องลำบากเสียแล้ว ทว่าตอนนั้นเยี้ยววิฮวากลับหัวเราะเสียงดัง ซึ่ไปยังต่ออวีพร้อมดักคอ

“พวกเจ้าจะเจอจดหมายได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าซ่อนมันไว้ในเสื้อคลุม!”

ต่ออวีนิ่งค้ำ ดวงหน้าขาวซีดพร้อมทำตาหลุกหลิก เขาเอ่ยถามทั้งห้องแตก “คุณหนูใหญ่เอ๋ยอะไร บ่าวไม่เข้าใจ”

“เจ้าเป็นคนของเผิงซือ มีหรือจะไม่ช่วยนางปกปิด” เยี้ยววิฮวาเอ่ยทันที “จดหมายนั้นมียู่หรือไม่ ถอดเสื้อคลุมเขาออกก็พอทราบแล้วกระมัง”

ราชครูเยี่ยคล้ายได้ฟังเรื่องเหลวไหล จึงทวาดขึ้น “พอได้แล้ว! นั่งลุก...”

เยี้ยวหรงเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเยี้ยววิฮวา และเป็นคุณชายใหญ่จวนราชครูเยี่ย เขาทำงานในกองทัพบ ได้ข่าวว่าน้องสาวป่วยจึงกลับมาดูแลด้วยตนเอง เยี้ยวหรงเป็นชายหนุ่มเต็มตัว อีกทั้งฝีมือการยุทธ์ เรียวแรงจึงมากกระซกเสื้อคลุมของต่ออวี ทำให้จดหมายหลายฉบับหล่นมากองบนพื้น

เยี้ยววิหนึ่งยืนมองนิ่งๆ พอจะเดาเรื่องเผิงซือซื้อตัวคนข้างกายบิดาได้ สายของเผิงซือมีแทบทุกที่ในจวนนี้ นางไม่มีทางพลาดไม่ซื้อคนของสามีแน่ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ คนของนางย่อมเก็บความลับให้เจ้านาย ไม่ให้เยี้ยววิฮวาเปิดโปงเยี้ยววิก็ได้ แต่เรื่องต่ออวีบ่าวรับใช้ของบิดาเป็นคนของเผิงซือ เยี้ยววิหนึ่งเพิ่งรู้ แล้วพี่หญิงใหญ่ทราบได้อย่างไร

เยี้ยววิหนึ่งกวาดตามองบ่าวรับใช้ของเยี้ยววิฮวารอบหนึ่ง นาง

เก่งกาจการอ่านสี่หน้ามาแต่ไหนแต่ไร ไม่พบใครมีพิรุณ สงสัยว่าจะเป็นเทพ
เซียนกระซิบบอกพี่หญิงใหญ่กระมัง

เห็นความจริงอยู่ตรงหน้า ราชครูเยี่ยพลันหน้าเปลี่ยนสี หยิบ
จดหมายฉบับหนึ่งมาอ่าน ต่อให้เขารักใคร่บุตรสาวคนที่สามเพียงไร แต่ก็
รักศักดิ์ศรีและหน้าตามากกว่า บุตรสาวบังอาจทำตัวเสื่อมเสียเช่นนี้ ทั้งบ่าว
รับใช้ยังไม่ซื่อสัตย์ เขาจะยินยอมได้อย่างไร เขามองบ่าวชายของตนตาลูก
วาว จากนั้นประกาศก้อง

“ลากตัวมันไป โบายให้ตายเดี๋ยวนี้!”

ได้ยินคำสั่งนั้น เฝิงชื้อกับเยี้ยววี่มีก็หน้าเผือดสี เต่ออวีคนนั้น...ชั่ว
ตัวอย่างไรก็ติดตามรับใช้ราชครูเยี่ยมานาน แท้กลับโดนโทษตายได้ แล้ว
พวกนางเล่า

เต่ออวีถูกลากตัวไป รีบร้อนร้องบอก “ฮูหยิน! ช่วยข้าด้วย!”

เฝิงชื้อทำหน้าถมึงทึง พอเห็นว่าราชครูเยี่ยมองนาง เฝิงชื้อรีบคุกเข่า
ลง ไม่รู้จะเอ่ยคำใด

กลับเป็นเยี้ยววี่มีที่ตกใจกลัวจนเข้าอ่อน ร้องตัวบอกบิดา “ท่านพ่อ
ลูกผิดไปแล้ว!”

ไม่พุดยั้งจะดีเสียกว่า การรับผิดชอบนี้ทำให้ราชครูเยี่ยตัววัดมือตบ
หน้านางอย่างแรง พร้อมบริภาษเสียงดัง “ลูกชั่ว!”

ใบหน้าเยี้ยววี่เซียงขาวซีด ก้าวถอยห่างจากตรงนั้น นางปากกล้ำมา
ตลอด ครั้นบิดากวาดเกรี้ยวถึงเพียงนี้ นางก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรเพื่อพี่หญิง
สามสักคำ เยี้ยววี่หนึ่งซมละครนั้นอย่างใจเย็น

ราชครูเยี่ยออกคำสั่ง ว่าจะส่งเยี้ยววี่มีไปอยู่วัด และกักบริเวณ
เฝิงชื้อ สองแม่ลูกพยายามร้องไห้ขอความเมตตา แต่ถูกสาวใช้ทรงพลัง
พาตัวออกไป ราชครูเยี่ยผิดหวังอย่างชัดเจน เขาไม่เอ่ยสักคำ และเดินออก
จากเรือนไป

บิดาไม่มองตนด้วยซ้ำ เยี้ยววี่หนึ่งซมเสียแล้ว พอทุกอย่างสงบ

เยี้ยววีเซียงก็รีบร้อนจากไปอีกคน เหลือเพียงเยี้ยวหรงช่วยดูแลเยี้ยววีฮวา
เยี้ยววีหิงจะทำท่าจะกลับเรือนของตน ทว่า เยี้ยววีฮวากลับเรียกนางเสียง
หวาน

“น้องหญิงรอง เจ้ามาแล้วก็เข้ามาเยี่ยมพี่เถิด”

เยี้ยววีหิงหันกลับมาเห็นประกายตาพราวระยับของเยี้ยววีฮวา
ริมฝีปากนางวาดยิ้ม ทว่าเยี้ยววีหิงสัมผัสได้ถึงความแค้นรุนแรงพุ่งมายัง
ร่างตน

นางแถมรอยยิ้มโง่ม และเดินเข้าไปหาพี่สาว

เยี้ยววีหิงไม่เคยลืมบทาบทของตนเอง นางเป็นสตรีที่ขลาดโง่ม
เพียงขอบกายเอื่อยอย่างนอบน้อม “การะพีช่ายใหญ่ การะพีหญิงใหญ่”

เยี้ยววีฮวามองนางอย่างพิจารณา เยี้ยววีหิงก็ยืนนิ่งๆ ให้มอง
เยี้ยววีฮวาทักทาย

“ไม่พบกันนาน เจ้าเติบโตเป็นสาวงามจนข้าแทบจำไม่ได้”

‘ไม่พบกันนานหรือ’ เยี้ยววีหิงคิด ทำท่าดีใจอย่างโง่เขลา “ขอบคุณ
พี่หญิงใหญ่ สาวใช้ก็บอกว่าวันนี้ข้าแต่งตัวสวย...”

บทาบทของนางคืออยากให้มีคนชมว่าสวยงาม เยี้ยววีหิงทำท่าเขิน
อาย ทว่าในใจสะดุดกับสายตาของเยี้ยววีฮวา พี่สาวต่างมารดาทักท้วง

“ใช่ เจ้าจะงามกว่านี้หากขัดตัวให้ขาว วาดคิ้วให้ดี เลือกซาดทาปาก
ที่เหมาะสม และผัดหน้าให้น้อยลง คิดเช่นนั้นหรือไม่”

เยี้ยววีหิงสะดุดใจ ‘นางมองออกว่าข้าปลอมตัวหรือ’ จึงถามเสียง
เจือขลาดเขลา “จริงหรือเจ้าคะ”

“จริงสิ” เยี้ยววีฮวามองนางพร้อมรอยยิ้ม “น้องสาวของข้าเป็น
โคมงามคนหนึ่งแห่งเมืองหลวงมิใช่หรือ”

เยี้ยววีหิงยิ้มกว้างขึ้น เยี้ยววีฮวบอกสาวใช้ของนางหยิบกล่องใส่
ปั้นปักผมงดงามมาให้เยี้ยววีหิง คุณหนูรองตระกูลเยี้ยวรับมาพร้อมรอย
ยิ้ม พุดคุยอีกสองสามคำ แล้วจากลาไป

ครั้นเห็นเยี้ยววิหิงจากไป รอยยิ้มของเยี้ยววิหิงดูเย็นเยียบลง
ทันที เยี้ยวหรงมองตามสายตาน้องสาว ก่อนถามอย่างสงสัย

“นางทำอะไรให้เจ้าหรือ”

“นางตั้งใจทำตัวไม่เตะตา เพื่อใช้ข้าเป็นโล่กันธนูในจวนราชครูเยี้ยว...
และยังมีอีกหลายอย่าง” เยี้ยววิหิงกำผ้าห่มแน่น ตัวนางประกาศในใจ
นางจะไม่โง่งมเหมือนชาติที่แล้ว

สอง

เยี้ยววีหนิงกลับมาถึงเรือนพร้อมกล่องใส่ปิ่นปักผม นางวางมันตรง
โต๊ะเครื่องแป้งที่เต็มไปด้วยเครื่องประทีนโคมมากมาย จากนั้นบอกสาวใช้
“ข้าจะนอนสักงีบ”

ชั่วขณะเข้ามาปลดเครื่องประดับผมและพานางนอนลงบนเตียง ผ้า
รองจนเห็นว่านายหญิงหลับไปแล้ว จึงย่อไปหยิบกล่องใส่ปิ่นประดับนั้น
เดินออกจากห้องอย่างรวดเร็ว มุมปากยกยิ้มพอใจที่ได้ของล้ำค่ามาหนึ่ง
อย่าง

เยี้ยววีหนิงลืมหามองแผ่นหลังสาวใช้ ครุ่นคิดในใจว่าของล้ำค่านั้น
เป็นแค่เศษเดน เมื่อเทียบกับของล้ำค่าทั้งหมดที่มารดาเก็บไว้ให้ และนาง
ก็เก็บรักษาอย่างดี ส่วนของทั้งหลายในเรือนนั้น ดูเหมือนมีราคาแต่ไม่มีค่า
เกินกว่าสิบตำลึง ใครจะหยิบฉวยไป นางไม่สนใจหรอก

ตอนนั้นมีสิ่งที่น่าสนใจกว่า เยี้ยววีฮวาตื่นมากลายเป็นคนละคน
และดูท่าจะรู้ความลับของนาง ที่สำคัญคือสตรีผู้นั้นมีท่าทางแค้นเคืองนาง
มาก

เพราะนางหลบซ่อนตัวตอนที่แท้จริง แล้วปล่อยให้เยี้ยววิฮวาเป็น
เป้าหมายของแม่เลี้ยงและน้องสาวต่างมารดาเพียงคนเดียวหรือ

เยี้ยววิหิงคิดว่านี่น่าจะมีผลเช่นกัน ทว่าไม่น่าร้ายแรงถึงขนาดที่
ว่า...เยี้ยววิฮวาต้องมองนางด้วยสายตาเช่นนั้น

น่าสนใจ

เยี้ยววิหิงไม่สนใจว่าเหตุใดเยี้ยววิฮวาแค้นเคืองนาง แต่ไหนแต่ไร
มาเยี้ยววิหิงเป็นพวก ‘หกชั่วโคตรไม่รู้จัก’ นางสนใจแต่ชีวิตของตนเอง
ว่าต้องมีความสุขในวันหน้า เช่นนั้นนางจึงอดทนต่อคำเยาะเย้ยถากถาง และ
น้ำใจจอมปลอมพวกนั้น ในจวนราชครุนี้แค่เอาตัวเองยังไม่รอด จะไปช่วย
เหลือพี่น้องคนอื่นได้อย่างไร เยี้ยววิเซียงเป็นน้องสาวแท้ๆ นางยังไม่สนใจ
ประสาอะไรกับเยี้ยววิฮวาคนนั้น

นางไม่แยแสว่าตนสร้างความแค้นใหญ่หลวงใดให้เยี้ยววิฮวาคนนั้น
สนใจแต่ว่าเยี้ยววิฮวารู้ความลับของนางมากแค่ไหน และพี่หญิงใหญ่คิด
จะทำอะไรกับนาง

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น ซูชินยกอาหารเข้ามา แล้วปลุกนางที่นอนกลาง
วัน เยี้ยววิหิงมองจานอาหารที่มีแต่ผัก ซูชินปลอบใจ

“ผักนี้เป็นหน้าแล้งเลยไม่มีเนื้อมาทำอาหาร คุณหนูอดทนหน่อยนะ
เจ้าคะ กินผักจะได้สวยๆ”

เยี้ยววิหิงยิ้มพร้อมคิ๊บกินอย่างกระตือรือร้น ทว่าทางอยากสวย
เต็มที่ ทว่าในใจแค้นเสียงเยาะ เพราะหน้าแล้งจึงไม่มีเนื้อ นี่มันเหตุผลอะไร
กัน มิใช่พวกเจ้าเอาจานเนื้อไปกินเองหรือ สาวใช้เรือนนี้ชักอ้วนท้วน
เปล่งปลั่งขึ้นทุกที

ซูชินหลอกล่อคุณหนูจอมโง่เขลาได้สมใจ แล้วจากไปกินอาหารของ
ตนกับชีวซุน ปล่อยให้เงินซื้อเข้ามาปรนนิบัติคุณหนูกินอาหารเพียงคนเดียว

เยี้ยววิหิงนั่งรอลักพักก็หันไปมองบานหน้าต่างที่เปิดออก ลุงสวามี
ผีเท้าเงียบกริบสมเป็นอดีตนักฆ่า หยิบห่อใบบัวออกมา ด้านในมีไถ่อย่าง

หอมกรุ่นหนึ่งตัว ทั้งมีหมูป่น้ำแดงอีกจานมามอบให้ และสุดท้ายคือขนม
ฝูหรง

เยี่ยวัวหิงยิ้มเยาะ เพราะราชครูเฝ้ารักสุขภาพ ดังนั้นอาหารในจาน
ส่วนมากจึงเป็นจานผัก มีเนื้อมากที่สุกก็แค่หนึ่งจาน แถมเยี่ยวัวหิงยัง
เป็นบุตรสาวสายตรงที่ไม่โปรดปราน อาหารจานเนื้อนั้นน้อยยิ่งกว่าน้อย
ปล่อยให้พวกสาวใช้ปาลาบปลี้มกับการกินเศษเดนที่แย่งเจ้านายมา ส่วน
ตัวนางกินอาหารอันอุดมสมบูรณ์ที่ลุงสวี่ลอบซื้อจากข้างนอก อยากรู้จริงๆ
ว่าหากชูขึ้นกับชีวิตขุนทราบเรื่องจะมีสีหน้าเช่นไร

“คุณหนูรอง หากท่านตอบไม่ได้ว่าบ่าวไปไหนมา อาหารพวกนี้คงจะ
ยกให้ท่านไม่ได้”

ลุงสวี่ที่ปกติเป็นคนเสียงดังและหุติง เอย่เสียงเบาพร้อมดวงตาพราว
ระยับ เยี่ยวัวหิงยิ้มกริ่ม กวาดตามองเขาก่อนส่ายาย

“กลิ่นที่ติดตัวท่านเป็นกลิ่นเครื่องประทีนโคมสตรี อบอวลแทบแยก
ไม่ออกว่ากลิ่นอะไร คาดว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมมีราคา เพราะข้าแยกกลิ่นชะมด-
เช็ดได้ ท่านคงเดินผ่านหอโคมเขียวจีหวังใช้หรือไม่ ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า
ข้างๆ นั้นมีหอสุราใหญ่ ไก่หมักสุรารายที่หอนั้นเลิศรสนัก แต่ไม่ขายหมู
อบน้ำแดง...” เยี่ยวัวหิงขยับตัวมาใกล้หน้าต่าง ก็มองร่องเท้าของอีก
ฝ่าย “เศษดินติดรองเท้าท่านเป็นดินแดง ในเมืองหลวงนี้มีเพียงไม่กี่ที่
ครุ่นคิดตามเวลาที่ท่านแอบออกนอกจวน ท่านคงซื้อหมูป่น้ำแดงกับขนม
ฝูหรงใกล้ๆ กับหอจีหวัง...อ้อ ตรอกซุ่ยปี้”

คำตอบของนางทำเอาลุงสวี่ยิ้มกว้าง ก่อนเอ่ยชม “สมเป็นคุณหนูรอง
ของบ่าวจริงๆ!”

เยี่ยวัวหิงรับของทั้งหมดมาพร้อมรอยยิ้ม ตอนเด็กนางถูกเยี่ยวัว-
อวี่เลี้ยงพลักตบ่อน้ำวันอากาศหนาวเหน็บ นางป่วยจนเกือบตาย มารดา
ร้อนใจแทบคลั่ง ไม่ว่าสูตรยาไหนที่ว่าดีก็นำมากรอกปากนาง แม้แต่สูตร
ยาลับของลุงสวี่ที่ว่ามิเฉพาะนักฆ่าเท่านั้นที่ใช้ ก็นำมายัดใส่ปากนางด้วย

พอเยี้ยววิหิงตื่นขึ้นมา ประสาทสัมผัสทั้งห้าของนางกลับจับใจ เดิมมีความ
จำดีและช่างสังเกตอยู่แล้ว พอหลอมรวมกันก็กลายเป็นอาวุธชั้นยอด ลุง
สวีสังเกตเห็นสิ่งเหล่านี้ เขาไม่ยากให้พรสวรรค์นางเสียเปล่า ตอนนางเฝ้า
ดูอาการมารดา จะหาเวลาพานางไปท่องเที่ยวนอกจวนเป็นประจำ จนกระทั่ง
นางเป็นสาว เขาไม่สะดวกใจจะอุ้มนางแอบออกนอกจวนไปไหนมาไหนอีก
แต่ชอบให้นางทายว่าเขาไปที่ไหนทำอะไรมาอยู่เรื่อย

ในวันเวลาอันน่าเบื่อของเยี้ยววิหิง นี่คงเป็นการเล่นที่สนุกที่สุด
เยี้ยววิหิงแบ่งอาหารให้บ่าวรับใช้ที่ซื่อสัตย์ เป็นธรรมเนียมที่บ่าว
รับใช้จะกินหลังเจ้านาย ดังนั้นระหว่างที่เยี้ยววิหิงกินอาหาร เฉินซื่อก็เขียน
ข้อความ บอกเล่าเรื่องราวในวันนี้ให้สามีนับรู้

“คุณหนูใหญ่ทำเช่นนั้นหรือ” ลุงสวีตกใจ “ฟังดูแล้วมีใช้นางเลย”

เยี้ยววิหิงวางตะเกียบ เอ่ยเสริมขึ้น “เป็นนางนั่นละ แต่เป็นนางที่
แค้นข้ายิ่งนัก...”

เฉินซื่อเดินมารินชาให้เยี้ยววิหิง นางจิบชาขณะครุ่นคิดว่าตอน
เผชิญหน้าเยี้ยววิหิง พี่หญิงใหญ่ไม่มีทำที่ว่าได้ออกจากห้องของตนเพื่อ
ไปสืบข่าว ส่วนพี่ชายใหญ่ก็เช่นกัน รองเท้าของเขามิเป็นอันที่ที่คืนก่อน
หน้านั้นฝนตกหนัก

แล้วพี่หญิงใหญ่สืบได้อย่างไรว่าจดหมายของเยี้ยววิหิงอยู่ที่ใด เรื่อง
ที่เป็นความลับสูงสุดนี้ ไม่มีทางที่เยี้ยววิหิงจะเอ่ยปากบอกคนอื่นแน่ ยิ่งความ
ลับของเยี้ยววิหิง ทั้งนาง เฉินซื่อ และลุงสวีย่อมไม่เอาไปบอกใคร แต่
เยี้ยววิหิงยังรู้ได้

ลุงสวีถามเบาๆ “คุณหนูรอง ให้ข้าสืบความเคลื่อนไหวของคุณหนู
ใหญ่ดีหรือไม่ขอรับ”

ลุงสวีมีวรยุทธ์สูงส่ง สามารถไปมาไร้ร่องรอยสมเป็นอดีตนักฆ่า การ
สืบความนั้นไม่ยากสำหรับเขา เยี้ยววิหิงส่ายหน้าปฏิเสธ

“พี่หญิงใหญ่จงใจเอ่ยเช่นนั้นต่อหน้าข้า ไม่นางต้องการให้ข้า

เคลื่อนไหว ข้าเผยไฟในมือไม่ได้ ดังนั้นนี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะอนุญาตให้ลุงสวี่ออกไปซื้ออาหาร จนกว่าพี่ชายใหญ่จะกลับไปกองทัพ ท่านห้ามออกจากจวน”

เยี้ยววีสาวคนนั้นทำท่าจะตั้งตนเป็นศัตรูกับนาง หากพี่สาวรู้ทุกเรื่องของนางแล้วไซ้ คงหาทางกำจัดสองคนที่ใกล้ชิดนางที่สุด เพราะลุงสวี่และป้าเงินนับเป็นมือซ้ายขวาของนางในจวนนี้ แต่ก็ไม่แน่ เพราะเยี้ยววีสาวเพิ่งสร้างความแค้นครั้งใหญ่ให้แก่ฝั่งซื่อ คงต้องรบบกับฝั่งซื่อก่อนแล้วค่อยมารบกับนาง

เยี้ยววีสาววางหมากของตน เยี้ยววีหญิงก็มีหมากในมือเช่นกัน

กลยุทธ์ ‘รอ’ นั้นเป็นกลยุทธ์ที่เยี้ยววีหญิงชื่นชอบมากที่สุด นางดำเนินชีวิตประจำวันต่อไป ขณะเงี่ยหูฟังเรื่องราวภายในจวนราชครุอยู่เรื่อย ๆ

เยี้ยววีสาวเดินไปคารวะฮูยินผู้เฒ่าเยี้ยว ทั้งที่ปกติทางไม่กล้าเข้าหาสักครั้ง ด้วยความซื่อซลาดของนาง เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ฮูยินผู้เฒ่าเยี้ยวไม่พอใจเยี้ยววีมี แต่ก็คัดค้านไม่ให้ราชครุเยี้ยวส่งหลานสาวคนนี้ไปอยู่วัด โดยต้องการให้เยี้ยววีมีแต่งงานออกไปโดยเร็วที่สุด

เยี้ยววีหญิงทราบเช่นนั้นก็ครุ่นคิด ‘ท่านย่าชอบสวดมนต์ทำบุญ เหตุใดต้องการให้เยี้ยววีมีแต่งงาน แทนการไปสำนักตัวที่วัดเล่า นี่ต้องเป็นความคิดของพี่หญิงใหญ่แน่นอน แต่ทำไมนางผลักดันให้น้องสาวรีบสมหวังกับอดีตคู่หมั้นของตน ดูจากความแค้นของนางแล้ว น่าจะอยากให้คนทั้งคู่อยู่ไม่สู้ตายมากกว่า

‘พี่หญิงใหญ่ทราบอะไรหรือ...พี่ชายใหญ่บอกอะไรนาง พี่ชายใหญ่เป็นคนของกองทัพ ส่วนน้องค์ชายรองเป็นขุนนางคนหนึ่ง พี่ชายใหญ่ไม่น่าจะนำข่าวใดมาบอกพี่หญิงใหญ่ได้ หรือว่าเทพเซียนมาบอกอะไรนางอีกแล้ว’

อย่างไรก็ตาม ราชครุเยี้ยวต้องการเฝ้าเรื่องการถอนหมั้นระหว่าง

เยี้ยววิฮากับองค์ชายรอง ดังนั้นเขาจึงเข้าวังหลวงพร้อมบุตรสาวทั้งสอง
เยี้ยววิฮาก็ได้ถอนหมั้นสมใจ ส่วนเยี้ยววิมีก็หมั้นหมายกับชายคนรักสมใจ
และจะจัดงานแต่งงานในเดือนหน้า

ถอนหมั้นพี่สาว แล้วรีบไปหมั้นน้องสาว องค์ชายรองจะถูกคนมอง
อย่างไร

เยี้ยววิหญิงพึ่งข่าวแล้วคิดว่า อีกเดี๋ยวต้องมีจดหมายรักหลุดออกไป
ให้คนภายนอกทราบเรื่องราวความรักกลับๆ ระหว่างคุณหนูสามกับองค์ชาย
รองแน่นอน

แต่ไม่เป็นเช่นนั้น

ทำไมไม่เป็นเช่นนั้น

หรือว่าเยี้ยววิฮามีวิธีที่ดีกว่าจัดการเยี้ยววิมี

เยี้ยวหรงกลับเข้ากองทัพเมื่อหมั้นวันลา เยี้ยววิฮามาส่งพี่ชายทั้ง
น้ำตา เพราะการไปครั้งนี้คือการติดตามองค์ชายสี่ไปปราบโจรภพฏ งานนี้
อันตรายยิ่งนัก แต่สามารถนำความก้าวหน้ามาสู่เยี้ยวหรงได้ด้วย ราชครูเยี้ยว
เป็นขุนนางฝ่ายขุนที่ดูถูกขุนนางฝ่ายบุญ ไม่พอใจที่ลูกชายจะเป็นทหาร ดัง
นั้นจึงไม่ออกมาส่งเขา ส่วนเยี้ยววิหญิงยังนอนไม่ตื่นตอนเยี้ยวหรงออกจาก
จวน

เยี้ยววิฮากลายเป็นหลานสาวคนโปรดของซูหยินผู้เฒ่าเยี้ยว ไม่นาน
เยี้ยววิหญิงก็ได้ยินว่านางจับได้ว่าสองสาวใช้ของตนขโมยของ ดังนั้นจึงส่ง
พวกนางไปให้จวนผู้ว่าการ แล้วเลื่อนขึ้นสาวใช้ชั้นรองขึ้นเป็นหัวหน้าสาวใช้
เยี้ยววิหญิงพนันได้เลยว่า สาวใช้ทั้งสองต้องเป็นคนที่เฟื่องชื่อส่งไปอยู่ข้าง
กายคุณหนูใหญ่

เงินซื้อรู้ทันวิธีการของเยี้ยววิฮวา จึงเขียนข้อความใส่มือเยี้ยววิหญิง
'คุณหนูรองน่าจะทำเช่นนั้น'

เงินซื้อเห็นฐึ้นกับชั่วขุนปฏิบัติกับคุณหนูของนางแล้ว แทบอยาก
แกล้งเนื้อเถื่อนหนีออก เยี้ยววิหญิงเขียนข้อความตอบกลับไป 'นางก็กำลังรอ

ให้ข้าทำเช่นนั้น'

หากว่าเยี้ยววิหนึ่งไม่มีความอดทนดีพอ จัดการสาวใช้ของตนยามนี้
เยี้ยววิสาวอาจชี้ให้เฟิงชื่อเห็นว่าเยี้ยววิหนึ่งก็เป็นอันตราย และเป็นอีกคน
ที่ต้องรีบกำจัด เยี้ยววิหนึ่งไม่สนใจสาวใช้ที่ขโมยเศษเดนไปจากนาง แต่
สนใจวิธีการของพี่สาวมากกว่า หากเยี้ยววิสาวกำจัดเยี้ยววิมือออกไปได้ คน
ต่อไปที่นางจะกำจัดย่อมเป็นตัวเยี้ยววิหนึ่ง

เมื่อเยี้ยววิมีไก่จะแต่งงาน เฟิงชื่อก็วอนขอให้ราชครูเยี้ยวปล่อยตัวนาง
เพื่อเตรียมงานแต่งงานให้บุตรสาว เฟิงชื่อเป็นคนในใจของสามีมานาน ราชครู
เยี้ยวจึงใจอ่อนกับนางเป็นพิเศษ ปล่อยตัวมาเตรียมจัดงานแต่งงานให้บุตร
สาว

เยี้ยววิมีกำลังจะเป็นเจ้าสาว เยี้ยววิหนึ่งจำใจไปแสดงความยินดีด้วย
จึงแต่งตัวไปยังเรือนของอีกฝ่าย เห็นเยี้ยววิมีปักผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว นาง
เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“น้องหญิงสามต้องเป็นเจ้าสาวที่สวยงามที่สุดแน่”

เยี้ยววิมีเงยหน้าขึ้นมา เอ่ยอย่างตื่นตัน “ขอบคุณพี่หญิงรอง”

“ให้ข้าช่วยปักผ้าอะไรหรือไม่” เยี้ยววิหนึ่งถามพร้อมอมยิ้ม

“มะ...ไม่!” งานปักผ้าของเยี้ยววิหนึ่งย่ำแย่ขนาดไหน นางนั้นรู้ดีว่า
ใคร เยี้ยววิมียิ้มเจื่อน “ข้ากับสาวใช้ทำเองได้ ขอเพียงคำอวยพรก็พอ”

“ที่จริงข้าควรมอบของขวัญ แต่เรือนของข้าไม่มีอะไรเลย” เยี้ยววิ
หนึ่งถอนหายใจ “ไม่รู้หายไปไหนหมด”

เยี้ยววิมียอมทราบดี นางทำท่าตื่นตันใจ “แค่คำอวยพรก็พอแล้ว
เจ้าค่ะ”

“เจ้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าตนมีของล้ำค่าอะไรบ้าง”

เสียงหนึ่งดังขึ้น เยี้ยววิสาวเดินมาพร้อมเยี้ยววิเซียง ชายตามอง
เยี้ยววิหนึ่งพร้อมเหยียดยิ้ม “น่ากลัวว่าในหมู่พวกเรา เจ้าจะร่ำรวยเงินทอง

มากที่สุดดะมัง”

เยี้ยววิหิงสบดวงตาเยาะหยันของพี่สาวและสีหน้าหงงของเยี้ยววิเซียง เยี้ยววิเซียงถามอย่างกังขา

“พี่หญิงใหญ่กล่าวอะไร”

“โถ ขนาดน้องสาวแท้ๆ เจ้ายังไม่ยอมบอกนางหรือ” เยี้ยววิฮวามีเยาะให้เยี้ยววิหิง สาวใช้ยกเก้าอี้กลับมา นางก็ทรุดนั่งอย่างผาเผย “ท่านตาของพวกเจ้ารำรวยปานนั้น มารดาก็เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ทั้งสิ้นเดิมและมรดกพวกนั้นอยู่ไหนเสียเล่า หรือรอให้เจ้าแต่งงาน พวกมันถึงค่อยโผล่มา”

เยี้ยววิหิงไม่ตอบคำใด ทั้งไร้ท่าที่ตกใจด้วย ปันหน้าค่อนข้างโง่มลงลยว่าเรื่องใดกัน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” เยี้ยววิเซียงร้องขึ้นมา เยี้ยววิม่ก็ไม่เข้าใจ

“ข้าอยากรู้ว่าพี่หญิงใหญ่กำลังพูดถึงอะไรเช่นกัน” เยี้ยววิหิงเอ่ยด้วยท่าทางเช่นเดิม

เยี้ยววิฮวามีสายตาน่ากลัว ก่อนขอดเยี้ยววิหิงในใจ ‘เสสร้างเก่งยิ่งนัก’ นางชี้แนะ “เช่นนั้นให้คนไปขุดดูดีหรือไม่ ในที่ดินปารกร้างซึ่งเจ้าครอบครองซ่อนอะไรไว้ ไม่แน่ว่าเซียงเออร์ เจ้าอาจเจอสมบัติที่มารดาตั้งใจเก็บไว้ให้ แต่พี่สาวเจ้าคิดซุบไว้เพียงคนเดียว”

เยี้ยววิเซียงมองเยี้ยววิหิง ถามเสียงเครียด “จริงหรือ”

เยี้ยววิหิงหลบตาบวบ รู้ดีว่าเยี้ยววิฮวามองมือของนางอยู่ ดังนั้นจึงใจกำผัดแน่นขึ้น พร้อมเอ่ยเสียงกระต่อนกระแท่น “ข้าไม่รู้”

เยี้ยววิเซียงสวนคำทันที “ท่านอยู่กับท่านแม่เป็นคนสุดท้ายจะไม่รู้ได้อย่างไร! ข้าบอกก่อนนะว่าหากมีสมบัติเช่นนั้นจริง ข้าต้องมีส่วนได้ครึ่งหนึ่ง หากท่านจงใจปกปิด ข้าไม่เอาท่านไว้แน่!”

เยี้ยววิหิงมองน้องสาวด้วยท่าทางขลาดกลัว เยี้ยววิเซียงคนนี้ชอบข่มเหงพี่สาวเสมอ ท่าทางเช่นนี้ของนางคงถูกใจอีกฝ่าย

เยี้ยววีเซียงชอบไววาย เยี้ยววีหิงไม่รู้ว้ายี้ยวฮวากลี่ยล่อม
เช่นไร นางจึงเชื่อคำพูดของพี่หิงใหญ่ขนาดนั้น นางบุกไปพูดเรื่องนี้กับ
ราชครูเยี้ยว ว่ามารดาน่าจะมีสมบัติซ่อนอยู่ในที่ดินที่ได้รับมาจากท่านตา
และขอให้บิดาส่งคนไปขุดดู

ฝังชื่อตีนตัวกับขานี้มากที่สุด เพราะคิดว่าดีตฮุหยินเอกคนที่สอง
ของสามีควรมีสมบัติมากกว่านี้ เหตุใดจึงเหลืออยู่ไม่เท่าไร

หลังจากมารดาของพวกเขาเยี้ยววีหิงตายจากไป ฝังชื่อ ‘ดูแล’ ความ
เป็นอยู่ของเยี้ยววีหิงหลายครั้ง ล้วนได้ ‘ของติดไม้ติดมือ’ มาจากเรือน
ฝายนั่นเป็นประจำ ไม่ใช่แค่นาง จีนซื่ออนุภรรยาคนโปรดอีกคนหนึ่งของ
ราชครูเยี้ยวก็เช่นกัน เยี้ยวฉงผู้เป็นบุตรชายของจีนซื่อใช้ความเป็นเด็กไปขอ
สิ่งใดเยี้ยววีหิงก็ยกให้ ฝังชื่อคิดว่าสตรีที่กลัวว่าใครจะมารังแกเช่นนี้
ควบคุมได้ง่าย หากแท้จริงนางยังมีสมบัติอื่นซ่อนไว้ เยี้ยววีหิงก็เป็นสุกร
หลอกกินพัยค์

ฮุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวเรียกประชุมในวันนั้น ทั้งราชครูเยี้ยว ฝังชื่อ เยี้ยว
ฮัว เยี้ยวมี เยี้ยววีหิง เยี้ยววีเซียง จีนซื่อ และเยี้ยวฉง ต่างมาร่วม
ด้วย พอคนครบแล้วนางก็ถามเยี้ยววีหิง

“หิงเออร์ จริงหรือไม่ที่มารดาเจ้าเก็บซ่อนสมบัติไว้ในผืนดินของ
เจ้า”

เยี้ยววีหิงเอ่ยเสียงอ่อน “ท่านย่า ข้าไม่รู้เจ้าคะ”

“โกหก” เยี้ยวฮัวพูดโพล่ง “ตอนข้าเอ่ยเรื่องนี้เจ้าทำหน้าตกใจ พอ
เซียงเออร์จากไป เจ้าก็รีบกลับเรือนทันที มิใช่เพราะถูกจับได้จึงหวาดกลัว
หรือ”

เยี้ยววีหิงไม่พูดอะไร เพียงมองเยี้ยวฮวาทาแดงก่ำเท่านั้น

ฝังชื่อเอ่ยอย่างหุดหงิด “จะถามกันทำไมเจ้าคะ เพียงไปขุดดูตาม
ที่ฮวาเออร์บอกก็น่าจะรู้แล้ว”

ตอนนี้เยี้ยวมีใกล้จะแต่งงานแล้ว หากสมบัตินั้นมีจริง นางย่อมมี

วิธีแย่งมาใส่หีบเป็นสินเดิมให้บุตรสาว

ฉันทือกล่าวเสริมพร้อมรอยยิ้ม “จริงด้วยเจ้าค่ะ”

เยี้ยววิหิงเป็นคนขี้ขลาดอ่อนแอ หากสมบัติพวกนั้นถูกค้นพบและกลับมาอยู่ในเรือนของนาง ฉันทือย่อมฉกฉวยได้ง่าย

นี่คือสิ่งที่เยี้ยววิหิงต้องการ ชุดสมบัติทั้งหมดของเยี้ยววิหิงขึ้นมา นางชอบทำตัวขี้ขลาดอ่อนแอใช่หรือไม่ เช่นนั้นก็ให้สมบัติทุกอย่างของนางถูกแย่งไปจนหมดเถิด!

ราชครูเยี้ยครุ่นคิด ก่อนหน้านี้เขามีคติความต้องให้ทรัพย์สินสมบัติวิ่งเต้นจึงจะปิดความผิดพ้นตัว หากสมบัติส่วนนั้นของอดีตสุหยินเอกมียู่จริง ก็นับว่าเป็นเรื่องดี เขาจึงเห็นด้วย

“เช่นนั้นข้าจะพาคนไปชุดดู”

เยี้ยววิหิงกลับมาเรือนของตน นางไล่สาวใช้สองคนไปแล้วปิด

ประตูห้องซังตนเองไว้ ไตร่ตรองว่าทำทางเช่นนี้คงพอให้คนอื่นมองว่านางอดอันตันใจที่ถูกทำร้ายได้แล้วกระมัง ครูนั่นนกแก้วที่นางเลี้ยงไว้ร้องขึ้นมา

นกแก้วตัวนี้มีได้ถูกฝึกให้เลียนเสียงมนุษย์ แต่ถูกลูงสวี่ฝึกให้ร้องเมื่อมีคนนอกเรือนเข้ามาใกล้ ลูงสวี่จะปล่อยให้มันบินอย่างอิสระภายในเรือนของนาง แน่่อนว่าการฝึกนี้ทำได้ยากยิ่ง แต่ผลลัพธ์นั้นคุ้มค่า เมื่อนกแก้วร้อง เยี้ยววิหิงก็ทราบว่ามีคนส่งสายสืบมาที่เรือนนาง

ไม่มีทางเป็นเฟิงซือ เพราะสตรีผู้นั้นส่งสองสาวใช้แสนดีมาให้แล้ว เช่นนี้คงเป็นพี่สาวแสนดีของนางกระมัง

เยี้ยววิหิงซบหน้าลงกับหมอนร้องไห้ดังๆ เสียงนั้นฟังดูเจ็บปวดยิ่งนัก และคงทำให้คนอื่นเข้าใจอะไรได้มาก เยี้ยววิหิงคงคิดว่านางร้องไห้เพราะอีกเดี๋ยวต้องเสียสมบัติของมารดา คนอื่นได้ยินคงอดสงสัยไม่ได้ว่าหรือนางมีสมบัติซ่อนอยู่จริง

หลังจากร้องให้ได้สักพักใหญ่ๆ เงินซื้อข้าวเข้ามา ลูบหัวทำท่าปอบ
ประโลม ขณะที่เขียนอักษรใส่ฝ่ามือของนาง ‘สาวใช้นามว่าเสียวหงแอบมา
ดูพวกเราเจ้าค่ะ’

ใช้จริง...เสียวหงเป็นสาวใช้ที่ภักดีต่อเยี้ยววีฮวา เยี้ยววีหนึ่งกอด
เงินซื้อพร้อมสะอึกสะอื้น แต่แวตาทันเปลี่ยนไป

ก่อนที่ราชครูเยี้ยวจะพาคนไปชุดหาสมบัติ เขาส่งคนมาตรวจตรา
เรือนของเยี้ยววีหนึ่งก่อน การตรวจสอบสมบัติคุณหนูรองเป็นเรื่องน่าสนใจ
นัก ทั้งฝั่งชื่อ เยี้ยววีมี ฉินชื่อ เยี้ยวฉาง และเยี้ยววีเซียง ล้วนมาสอดรู้เรื่อง
สนุก เยี้ยววีฮวาปั่นหน้าอ่อนโยนเมื่อประคองสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวมาดูการตรวจ
ตรานี้ ครั้นเห็นว่าความเป็นอยู่ของหลานสาวคนที่สองเป็นเช่นไร สุหยิน
ผู้เฒ่าเยี้ยวก็หน้าถอดสี

“เหตุใดมีข้าวของน้อยขึ้นเช่นนี้”

หากเทียบระหว่างราชครูเยี้ยวกับสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยว ย่อมเป็นฝ่ายหลัง
มากกว่าที่ใส่ใจความเป็นอยู่ของหลานๆ หากว่านางคิดจะใส่ใจจริงๆ

สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจ้องหน้าเยี้ยววีหนึ่ง เอ่ยปากถาม “มารดาของเจ้ามี
สมบัติไม่น้อย เหตุใดวันนี้แทบไม่เหลืออะไรเลย บอกยามาว่าใครรังแกเจ้า”

เยี้ยววีหนึ่งตอบอย่างเจียมตัว “มิใช่ผู้อื่นรังแก แต่เป็นหลานเต็มใจ
มอบให้พวกเขาเองเจ้าค่ะ”

เห็นนางเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ หลายคนที่อยู่ตรงนั้นพลันคิ้วกระตุก

สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวทราบว่ามีคนเบียดเบียนทรัพย์สินของหลานสาว
เยี้ยววีฮวาก็โดนมาแล้ว ครั้นพบว่าเยี้ยววีหนึ่งก็โดนไม่ต่างกัน อย่างไรก็ตาม
สีหน้าท่าทางภาคภูมิใจของหลานสาวคนรองดูจะเหนือความคาดหมาย แต่
พอคิดให้ดี เยี้ยววีหนึ่งมิใช่คนโง่มขลาดเขลาหรือ หากไม่มีคนทำ
ให้นางรู้สึกว่าการสละทรัพย์สินเป็นเรื่องดี จะมีท่าทางเช่นนี้ได้อย่างไร

คิดเช่นนั้น สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวก็เอ่ยเสียงอ่อนลง “เด็กดี เจ้ามอบของให้
ใครไปบ้าง บอกย่าสิ ย่าจะให้รางวัล”

เยี้ยววิหนิงตาเป็นประกายเมื่อได้ยินเช่นนั้น ตามอย่างตื่นเต้น “จริงหรือเจ้าคะ หากหลานบอกท่านย่า ท่านจะให้รางวัลหลาน...”

เฟิงซื่อหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นท่าทีของเยี้ยววิหนิง คุณหนูรองตระกูลเยี้ยวเป็นคนโง่ หลอกถามอะไรก็ตอบโดยง่าย ไม่เป็นพิษเป็นภัย แต่วันนี้... คนโง่ผู้นี้จะทำให้นางชวยหรือไม่

ฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวพยักหน้ารับ “ใช่”

เยี้ยววิฮวายิ้มเหี้ยม หากเยี้ยววิหนิงเอ่ยความจริงต้องสร้างความเจ็บแค้นให้เฟิงซื่อ และนางคงพุ่งเป้าไปที่เยี้ยววิหนิงไม่มากนักน้อย คิดดังนี้เยี้ยววิฮวาก็ทำสีหน้าอ่อนโยน บอกเสียงใส “น้องรองบอกมาเร็ว ว่าเจ้าทำความดีอะไรไปบ้าง”

เยี้ยววิหนิงมีสีหน้าปลาบปลื้มแกมขวยเขิน “ก็มีได้ทำความดีได้มากมาย ข้าเพียงมอบเครื่องประดับให้ฉางเอ๋อร์ มีปิ่น สร้อย เครื่องฝังมุก แล้วยังผ้าแพร...”

คำกล่าวของเยี้ยววิหนิงทำให้รอยยิ้มของเยี้ยววิฮวาจางลง นางคิดว่าเยี้ยววิหนิงสมควรตายนัก เอ่ยถึงแต่ของที่มอบแก่ฉินซื่อกับเยี้ยวฉาง แล้วยังมีของที่ให้เยี้ยววิเซียงอีก แต่ไม่มีชื่อเฟิงซื่อและเยี้ยววิมีแม่แต่น้อย

เฟิงซื่อกับเยี้ยววิมีได้ยินเช่นนั้นก็ลอบถอนหายใจ เยี้ยววิเซียงพูดสีหน้าเกือเขิน สิ่งทีพี่สาวมอบให้มิใช่เล็กน้อย แต่ทำที่ที่นางมีต่อเยี้ยววิหนิงยังเป็นเช่นนั้น ท่านย่าจะไม่มองว่านางคิดรังแกข่มเหงพี่สาวแท้ๆ หรือหรือขณะที่ฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวขมวดคิ้วอย่างสงสัย

เฟิงซื่อถามอย่างระมัดระวัง “หนิงเอ๋อร์ ของส่วนใหญ่ที่เจ้ามอบให้ฉางเอ๋อร์ล้วนเป็นของใช้สตรี เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น”

“เรียนท่านแม่ ฉางเอ๋อร์อยากได้เจ้าคะ เขาบอกข้าว่าชอบของมีประกายที่สุด” เยี้ยววิหนิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

ของพวกนั้นจะไปอยู่ที่ใคร หากมิใช่ฉินซื่อ นางต้องส่งลูกชายวัยสิบปีมาปอกลูกเยี้ยววิหนิงแน่นอน!

ฮูหยินผู้เฒ่าเยี่ยมีสีหน้าไม่สู้ดีสักนิด เอ่ยเบาๆ “หนึ่งเออร์เด็กดี
ประเดี๋ยวเจ้าอรลักครู่ ย่าจะให้คนเอารางวัลมาให้เจ้า”

“ขอบคุณท่านย่า” เยี่ยอวีหนิงยิ้มกว้างเต็มหน้า

เผิงซืออี้มอย่างพอใจ อนุภรรยาเบียดเบียนคุณหนูสายตรง ไม่รู้ว่า
ฮูหยินผู้เฒ่าเยี่ยจะโมโหสักแค่ไหน

การคันเรือนนั้นเสร็จสิ้น บ่าวชายนำของล้ำค่าออกมา ปากบอกวา
เจ้าสิ่งนี้อยู่ในห้องนอนสาวใช้ เยี่ยอวีหนิงเห็นแล้วหน้าเจื่อน

ฮูซิ่นกับชีวซุนล้วนชอบขโมยของของเจ้านายทั้งคู่ ทว่าฮูซิ่นยังฉลาด
กว่าชีวซุน นางเอาของที่ขโมยมาไปเปลี่ยนเป็นตัวเงินซ่อนไว้กับตัว แต่
ชีวซุนชื่นชอบการแต่งกายเจิดจายมากที่สุด นางจะยอมทำใจปล่อยเครื่อง
ประดับล้ำค่าพวกนั้นไปได้อย่างไร ดังนั้นจึงแอบเก็บไว้แต่งตัว และถูกค้น
เจอในวันนี้

เยี่ยอวีหนิงทำหน้าตกใจ ชีวซุนถูกลากตัวมาตรงหน้านาง สาวใช้คน
นั้นละล้าละลักบอก

“คุณหนู บ่าวไม่ได้ทำ!”

“ไม่ได้ทำหรือ” เยี่ยอวีฮวาเอ่ยขึ้นพร้อมเหยียดยิ้ม “หากไม่ได้ทำแล้ว
ของล้ำค่าพวกนี้อยู่ที่เจ้าได้อย่างไร หรือว่าน้องหญิงรองมอบให้”

เยี่ยอวีหนิงล่าหน้า ใครเห็นสีหน้านั้นก็ต้องทราบว่างานไม่รู้เรื่อง
ฮูซิ่นหน้าขาวซีด รีบกำหน้าหลบสายตาทุกคน ไม่กล้าเอ่ยเพื่อสหายลักคำ
เยี่ยอวีฮวาเอ่ยเสียงหวาน

“สาวใช้ที่ฮูหยินมอบให้พวกเราช่างเป็นสาวใช้ที่ดีจริงๆ”

เผิงซือหน้าซีดเผือด ก่อนหน้านั้นสาวใช้ที่นางส่งไปให้เยี่ยอวีฮวาก็ถูก
จับได้ว่าขโมยของ คราวนี้ยังเป็นชีวซุนอีกคน ผู้อื่นจะมองนางเช่นไร เป็น
ฮูหยินที่ไม่ได้เรื่องอะไรหรือไม่ ครั้นเห็นสีหน้าราชครูเยี่ยกับฮูหยินผู้เฒ่าแล้ว
นางรีบเอ่ยตัดหน้า

“สาวใช้คนนี้แอบขโมยของนายตนเอง เช่นนี้คงเก็บไว้ไม่ได้!” นาง

มองสุหยินผู้เฒ่าเยี่ย “ท่านแม่ ชำนาญว่าโบายมันให้ตายเถิดเจ้าค่ะ!”

สุหยินผู้เฒ่าเยี่ยพยักหน้า ชีวซุนแทบไม่เชื่อหูตนเอง แต่ไหนแต่ไร นางทำงานให้เผิงชื่ออย่างรักดีตลอดมา ครั้นจะอ้าปากตะโกนให้เผิงชื่อ เมตตา ทว่ากลับถูกอุดปาก ลากตัวออกไปโบายให้ตาย

เยี่ยววีฮวามองร่างลั่นเทิ้มของซุซิ่นพลางชี้นำ “แล้วสาวใช้คนนี้เล่า สหายรักของนางขโมยของ นางจะไม่รู้เรื่องเลยหรือ ข้าว่าหากค้นตัวนางอาจ มีของล้ำค่าติดกาย อาจจะเป็นของห้องหญิงรองก็ได้”

ซุซิ่นตัวลั่นเทา ในตัวนางมีตัวเงินจากการขายของเยี่ยววีหิงจริงๆ นางรีบร้องปฏิเสธ “บะ...บ่าวไม่รู้เรื่องอะไรนะเจ้าค่ะ!”

เยี่ยววีหิงเอ่ยทันที “ซุซิ่นไม่ทำหรรอกเจ้าค่ะ ข้าเชื่อว่านางเป็น สาวใช้ที่ชื่อสัตย์รักดี”

เยี่ยววีหิงจะให้สตรีคนนี้เป็นอะไรไปไม่ได้ นางมองออกถึงแผน การของเยี่ยววีฮวา ไม่ว่าอย่างไรต้องมีสาวใช้ที่เป็นสายให้เผิงชื่ออยู่ในเรือน หนึ่งคน ซุซิ่นไม่คาดคิดว่านายหญิงจะเอ่ยปกป้อง พลันมองเยี่ยววีหิงด้วย ดวงตาแดงก่ำ

เยี่ยววีฮวามองเยี่ยววีหิง อีกฝ่ายก้มหน้าหลบตา สองมือกำ กระโปรงด้วยท่าทางประหม่า นางยิ้มเยาะและเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

ผลการค้นเรือนนอนของเยี่ยววีหิง ไม่พบเบาะแสว่าของล้ำค่าพวก นั้นถูกฝังไว้ที่ไหน แต่ถ้าพิจารณาก็จะทราบได้ เยี่ยววีฮวาทบออย่างมั่นใจ แล้วว่าต้องเป็นผืนดินปารกร้างที่ห้องหญิงรองสืบทอดจากมารดา เพราะ ที่ดินอีกผืนล้วนถูกนำไปทำไร่ชาหมดแล้ว

ราชครูเยี่ยพาคนไปขุดหาสมบัติตามที่บุตรสาวคนโตบอก

สาม

สูญยิณผู้เฒ่าเยี่ยสั่งให้คนไปค้นเรือนของฉินซื่อ จากนั้นรีบทรัพย์สมบัติของนางมามอบให้เยี่ยววีหิง เพราะจับได้ว่านางให้บุตรชายมาปอกลอกสมบัติของพี่สาว เล่นเอาฉินซื่อเจ็บปวดจนน้ำตาแทบร่วงริน ส่วนเยี่ยววีหิงพอเห็นสมบัติพวกนั้นก็บอกรับ

“เรียนท่านย่า น้องหญิงสามกำลังจะแต่งงาน หลานไม่จำเป็นต้องกินต้องใช้อะไรมาก ของพวกนี้ขอมอบเป็นสินเดิมน้องหญิงสามเจ้าค่ะ”

เยี่ยววีมีได้ยินเช่นนั้น ในใจเปี่ยมด้วยความปริดา รีบเดินมากุมมือเยี่ยววีหิง เอ่ยขอบคุณ “พี่หญิงรอง ขอขอบคุณเจ้าค่ะ”

เผิงซื่อเองก็มีสีหน้าดีขึ้น เยี่ยววีหิงมิใช่ศัตรูของนางจริงๆ เด็กคนนี้โยยหาความรักจากคนรอบข้างจนยอมมอบสมบัติให้คนอื่นหมด ไม่มีอะไรน่ากลัว เผิงซื่อเบนสายตามายังเยี่ยววีฮวา...คุณหนูใหญ่ต่างหากที่เป็นศัตรูแท้จริงของนาง

เยี่ยววีฮวามองเยี่ยววีหิงทำท่าขัดเขินอย่างเจ็บใจ แต่นางก็บั่นยิ้ม รอจนบิดาเจอของพวกนั้นเสียก่อน นางอยากรู้มากกว่าเยี่ยววีหิงจะสวม

หน้ากากแสนดีเช่นนี้ได้อีกหรือไม่ จากความทรงจำในชาติก่อนของนาง พอเยี้ยววิหนีงออกเรือนก็เลิกปลอมตัวและให้คนไปขุดสมบัติจากปารากร้าง ด้วยสมบัติเหล่านั้นทำให้เยี้ยววิหนึ่งมีทุนทรัพย์ ทำอะไรได้มากมาย

หากสมบัติถูกค้นพบตอนนี้ หนึ่งคือ ทุกคนในตระกูลเยี้ยวจะกลายร่างเป็นแรงงานทั้งสมบัติของเยี้ยววิหนึ่งจนไม่เหลือ กระทั่งนางต้องแต่งออกไปตัวเปล่า สอง เยี้ยววิเชียงต้องตัดขาดจากพี่สาวแท้ๆ เพราะโกรธที่ถูกปิดบัง และสาม เยี้ยววิหนึ่งผู้ซ่อนสมบัติไว้ย่อมดูไม่ดี ชีวิตในวันหน้าของสุกรหลอกกินพัยค์คนนี้จะลำบาก

เมื่อเห็นเยี้ยววิหนึ่งมีท่าทีกระวนกระวายใจเช่นนั้น เยี้ยววิฮวาจึงทำท่าสงสัย

“น้องหญิงรองเป็นอะไรไปหรือ หรือเจ้าหวังว่าสมบัติพวกนั้นจะเป็นอะไร”

“เหตุใดพี่หญิงใหญ่มั่นใจว่าข้ามีของพวกนั้น” เยี้ยววิหนึ่งถามอย่างอดใจไม่อยู่

เยี้ยววิฮวาไม่เอ่ยตอบ เพียงแยมยิ้มเท่านั้น สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวกลับเปรยว่า

“พี่สาวของเจ้ามีนิตที่ดี” วันนั้นหากมิใช่เยี้ยววิฮวาไปเตือน นางคงเข้าห้องพระสวดมนต์ตามปกติและเสียชีวิตแล้ว แต่เยี้ยววิฮวาบอกว่าในห้องพระมีงูพิษ นางให้คนไปค้นหาและเจอจริงๆ สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจึงรักษาชีวิตมาได้ ไม่นานมานี้บุตรชายนางก็พัวพันคดีโกงกิน เยี้ยววิฮวาอีกนั้นละ ที่ให้นางไปบอกเขาว่าต้องจ่ายสินบนให้ใครจึงจะรอดพ้น และเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ดังนั้นสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจึงเชื่อถือนิมิตของหลานสาวคนโต ให้นางมาอยู่ข้างๆ คอยสวดมนต์และคัดคัมภีร์ร่วมกัน

‘ลืมไปว่ายาของข้าเชื่อถืออะไรพวกนี้’ เยี้ยววิหนึ่งคิด ตอนนั้นเผิงซื่อเคยจ่ายสินบนนักพรตให้เข้ามาทำนายว่าเยี้ยววิหนึ่งจะได้ดิบได้ดี เป็นที่พึ่ง

ของวงศ์ตระกูล ฮูหยินผู้เฒ่าเยี่ยจึงโปรดปรานเยี้ยววิ้มไม่น้อย จนเกิดเรื่อง
นางทำตัวไม่สำรวมกับองค์ชายรอง

แต่निมิตของเยี้ยววิ้มสาว จะเป็นของจริงกระนั้นหรือ

เยี้ยววิ้มหนึ่งทำหน้าที่ลำบากใจ พวกนางรออยู่จนถึงตอนเย็น ราชครู
เยี่ยจึงกลับมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดี

เฝิงซื่อหยัดกายลุกขึ้น เอ่ยถามทันที “เป็นเช่นไรบ้างเจ้าคะ เจอสมบัติ
หรือไม่”

ราชครูเยี่ยทำหน้าที่ตามิ่งทึ่ง ตวาดขึ้น “สมบัติอะไร ข้าเจอแต่กอง
ซากศพ!”

รอยยิ้มอ่อนโยนของเยี้ยววิ้มมาถึงกับแข็งค้าง ขณะที่เยี้ยววิ้มหนึ่ง
หน้าขาวซีด ร้องออกมา

“คะ...ศพหรือ?!”

“ท่านพ่อเจ้าคะ ที่ดินของท่านแม่จะมีศพได้อย่างไร!” เยี้ยววิ้มเซียง
ร้องถามทันที

ราชครูเยี่ยกล่าวว่าพวกเขาซุดหาสมบัติ กลับเจอซากศพมนุษย์แทน
อาจเป็นเพราะที่ดินเปลี่ยวร้างนั้นอยู่ไกล ขณะที่สุสานอยู่ไกล เหล่าเศรษฐี
จึงนำร่างเข้ารับใช้ที่ทำความผิดมาแอบฝังไว้ หรือไม่ก็เป็นโจรฆ่าชิงทรัพย์ที่
แอบเอาศพมาฝัง

ราชครูเยี่ยเชื่อถือเรื่องโชคลางไม่น้อยกว่ามารดา วันนี้เขาเผลอตกลง
ไปในหลุมศพหนึ่งเต็มๆ ดังนั้นคิดจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปวัด เขา
เหลือบมองเยี้ยววิ้มสาวด้วยนัยน์ตาแข็งกร้าวพร้อมตำหนิ

“คราหน้า เจ้าพูดเหลวไหลให้มันน้อยๆ หน่อย!”

เขาเผลอเชื่อบุตรสาวคนโตได้อย่างไรว่าที่นั่นมีสมบัติ สถานที่นั้นไม่
ต่างจากสุสาน เต็มไปด้วยกลิ่นอายอัปมงคล!

เยี้ยววิ้มสาวตกตะลึง เบนสายตามามองเยี้ยววิ้มหนึ่งทันที น้องหญิง
รองยังมีท่าทางปกติ ควรทำสีหน้าเช่นไรก็ยังคงมีสีหน้าเช่นนั้น เยี้ยววิ้มหนึ่ง

เอ่ยอย่างขลาดกลัว

“ท่านพ่อเจ้าคะ ที่ดินของท่านแม่มีศพ เช่นนั้นลูกขอร้อง...ท่าน...ท่าน
พ่อช่วยหาคนไปย้ายศพออกมาด้วยเถิด ไม่เช่นนั้นจะเสื่อมเสียถึงท่านพ่อ
ได้”

นางเอ่ยทั้งน้ำตาคลอหน่วย แม้ว่าราชครูเยี่ยไม่ชอบใจที่นางอับลักษณ์
ผิดกับพี่น้องเพียงใด ทว่าคำพูดของนางก็มีเหตุผล เขารับปาก “ข้าจะจัดการ
ให้เอง”

เยี้ยววิหิงขานรับด้วยท่าทางตื่นตัน พอทุกคนทราบว่ที่ผืนดินร้าง
นั้นไม่มีสมบัติก็แยกย้ายกันไป เยี้ยววิหิงเยี้ยวถามเสียงอ่อนโยน

“นิมิตของพี่หญิงใหญ่ เห็นว่าศพพวกนั้นเป็นสมบัติหรือเจ้าคะ”

เยี้ยววิหิงถามปากเป็นเส้นตรง ตั้งแต่กลับจากความตาย นางจับตา
มองการเคลื่อนไหวของเยี้ยววิหิงมาตลอด ก่อนหน้านั้นให้เยี้ยวหรงเป็นคน
ดู จากนั้นให้เลี้ยวหงสอดส่องความเป็นไปของเรือนคุณหนูรอน แล้วทำไม...

นางมั่นใจว่ที่นั่นต้องมีสมบัติ เหตุใดจึงกลายเป็นศพไปได้ มิเท่ากับ
ว่าทำลายความน่าเชื่อถือในวาจานางและทำให้บิดาขุนเคื่องหรงหรือ
หากว่าเคยมีสมบัติอยู่ ของล้ำค่ามากเพียงใด เยี้ยววิหิงขนมั่นไปได้
อย่างไร แล้วใช้วิธีไหน

เยี้ยววิหิงกลับมาเรือนของตนอย่างเหนื่อยอ่อน นางให้ชูขึ้นไป
พักผ่อน แล้วเรียกเงินซื้อมาช่วยอาบน้ำผัดผ้า เงินซื้อเขียนอักษรใส่ผ้ามือ
นางว่า

‘เรียบร้อยหรือไม่เจ้าคะ’

‘เรียบร้อยดี’

เยี้ยววิหิงยิ้มบางๆ คิดถึงความกังวลตลอดหลายวันที่ผ่านมา รู้ดี
ว่พวกเยี้ยววิหิงจับตามอง พี่สาวต้องหาทางเล่นงานนางแน่ เห็นชัดว่
เยี้ยววิหิงต้องการกระชากหน้ากากของนาง เมื่อพี่สาวเอ่ยถึงรูปโฉมแท้จริง

ของเยี้ยววิห์นิง จึงนึกคิดว่าเยี้ยววิห์ฮวารู้เรื่องสมบัติของมารดาหรือไม่ หากเยี้ยววิห์ฮวารู้จริง แล้วจะเล่นงานนางเช่นไร

เยี้ยววิห์นิงทราบมานานแล้วว่าคนในจวนราชครูเยี้ยวประหนึ่งแรงกาหิวโหยผุงหนึ่ง หากมีสมบัติ ไม่ว่าใครก็ต้องอยากได้ พอนางแต่งออกจากตระกูลเยี้ยวก็ต้องไปตัวเปล่า ไม่เหลืออะไรติดกาย นั่นมิใช่เป้าหมายของนาง แล้วเยี้ยววิห์นิงจะยอมได้อย่างไร

‘เห็นชัดว่าเยี้ยววิห์ฮวาไม่ทราบว่ามีพรรคพวกอยู่นอกจวนราชครู หมายความว่าสิ่งที่นางรู้เกี่ยวกับข้ายังไม่หมด นางไม่รู้ว่าคนข้างกายข้าเป็นวรยุทธ์ มิเช่นนั้นคงหาทางจัดการลุงสวีและเงินซื้อแล้ว’

เยี้ยววิห์นิงไม่เคยคิดเดินหมากเสี่ยง นางให้ลุงสวีออกไปนอกจวนราชครูทันทีที่เยี้ยวหรงกลับกองทัพ เยี้ยววิห์ฮวาอาจไม่รู้ว่าคนของนางเป็นวรยุทธ์ แต่นางทราบดีว่าคนของพี่สาวไม่เป็นวรยุทธ์แม้แต่คนเดียว แม้คนพวกนั้นแอบดูนาง แต่คงมองไม่ออกตอนดับไฟ เมื่อความมืดเข้าครอบคลุม อดีตนักฆ่าเช่นลุงสวีจึงออกจากจวนไปเตรียมขนย้ายสมบัติ

มารดาของเยี้ยววิห์นิงเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว พอท่านตาจากไป บ่าวรับใช้ก็เคืองคั่ง พวกเขาล้วนซื่อสัตย์ต่อนายเก่า ส่วนหนึ่งกระจายตัวอยู่ในเมืองหลวง หนึ่งในนั้นเป็นบุตรชายของลุงสวีที่เติบโตมาพร้อมมารดานาง ท่านแม่มองว่าเขาน้องชายมาโดยตลอด เขาคนนี้เป็นสืบทอดวรยุทธ์มาจากบิดามารดา ล่วงรู้เรื่องราวในจวนราชครูดี และคอยดูแลบ่าวรับใช้ที่เหลืออยู่ของท่านตา เขาเป็นคนที่ไว้ใจได้ และคนในจวนนี้ไม่รู้ว่ามีตัวตน เพราะเขาไม่เคยมาเยี่ยมบิดามารดาลักครั้ง มีแต่ลุงสวีแอบไปพบเขาฝ่ายเดียว

ดังนั้น การหาคนมาย้ายสมบัติจึงทำได้ง่าย แต่ต้องทำอย่างแยบยล เพื่อการนั้น คนพวกนั้นยอมออกนอกเมืองไปชุดศพมาฝังในผืนดินของมารดา กลบเกลื่อนร่องรอยอย่างมืออาชีพ ทุกอย่างเสร็จสิ้นภายในราตรีเดียว

เหตุใดจึงเสร็จสิ้นในราตรีเดียวล่ะหรือ เพราะสมบัติที่ฝังอยู่ในป่า
แห่งนั้นมีเพียงส่วนน้อย สมบัติส่วนมากถูกนางย้ายไปที่อื่นนานแล้ว ตรง
ต้นไม้ที่ลุงสวีสอบนั่งพักและเลี้ยงนกแก้ว หากเอาแก้วหินออก ขุดลึกลง
ไปจะเจอหีบสองหีบ หีบหนึ่งฝังเงินสำหรับให้พวกนางใช้ในชีวิตประจำวัน
ที่เรือนนี้ อีกหีบบีรายนการลินเดิมทั้งหมดของมารดา และโฉนดที่ดินที่นาง
ขอร้องท่านตาตอนยังมีชีวิตอยู่แอบซื้อไว้ให้ โดยไม่อยู่ในรายการลินเดิม
ของมารดาที่ผู้อื่นตรวจสอบได้ นี่คือการครอบครองของนางเอง พอทราบ
ว่ามารดาแอบฝังสมบัติไว้ โยนางจะไม่หาเวลาไปตรวจนับ เขียนบันทึก
ยกย้ายส่วนหนึ่งมาใช้ในชีวิตประจำวัน และย้ายที่เก็บให้ดี

เงินซื้อเขียนอักษรลงบนเมื่อนางอีก ‘คุณหนูใหญ่ไม่น่าจะรู้ว่าสมบัติ
พวกนี้ แถมยังบอกถูกเสียด้วยว่าอยู่ในป่าร้างแห่งนั้น’

เยี้ยววิหนิงกุมมือเงินซื้อ หากนางเป็นเยี้ยววิฮวาต้องเดาว่าสมบัติ
อยู่ในป่าร้างนั้น ที่ดินอีกผืนของมารดาเป็นไรซาอุดมสมบูรณ์ มีแต่ที่นั่น
ที่เดียวเป็นป่าร้าง

‘นางทราบได้อย่างไรไม่สำคัญ เพียงอยากกำจัดข้า นางต้องหาทาง
ทำลายข้าอีกแน่ พวกเราต้องระวังไว้’ เยี้ยววิหนิงเขียนตอบคำเงินซื้อ

หมากตานี้ของเยี้ยววิฮวาพลาดไป นางแสดงออกมากเกินไปว่าอยาก
กระซอกหน้ากากของเยี้ยววิหนิง ซึ่งหน้ากากของเยี้ยววิหนิงมีเพียงสอง
อย่าง หนึ่งคือรูปโฉม สองคือสินทรัพย์

‘จากนี้ไป พี่หญิงใหญ่คงคิดได้ว่าข้าอาจมีพรรคพวกอยู่นอกจวน ป้า
เงินไปบอกลุงสวีสวีสว่าให้ระมัดระวังตัวยามไปพบลูกชาย เข้าใจหรือไม่’

เงินซื้อพยักหน้า เยี้ยววิหนิงเขียนใส่มือนางอีกหลายประโยค ล้วน
เป็นคำสั่งที่ทำให้นางแปลกใจ

วันต่อมา เฝิงซือพาเหล่าสาวใช้เดินนวดตามายังเรือนของเยี้ยววิ-
หนิง เฝิงซือถามอย่างอ่อนโยน “แม่ทำผิดต่อเจ้า ส่งสาวใช้ไม่รักดีมาให้ ดังนั้น

วันนี้จึงคิดจะให้เจ้าเลือกสาวใช้คนใหม่”

“ท่านแม่กล่าวหนักไปแล้ว ชูซึนก็เป็นสาวใช้ที่ดี” เยี้ยววีหนิงเอ่ยด้วย
น้ำเสียงเจือความเขินอาย

เฟิงซือยืม กุมมือนางไว้พร้อมชม “เด็กดี”

“ในใจของเจ้าคงคิดว่าข้าหลอกง่ายกระมัง” เยี้ยววีหนิงครุ่นคิด หาก
สีหน้าเต็มไปด้วยความเขินอายและรักใคร่อีกฝ่าย

เยี้ยววีหนิงกำลังจะเลือกสาวใช้ตามใจเฟิงซือ ทว่าตอนนั้น หม่าหมัว-
มัวคนของฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยกลับเดินเข้ามาพร้อมสาวใช้หลายคน พร้อมเอ่ย
ว่าฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยต้องการให้เยี้ยววีหนิงเลือกสาวใช้ประจำตัวจากสาวใช้
พวกนี้

เมื่อฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยออกหน้าเช่นนี้ เฟิงซือก็ไม่กล้าบังคับให้เยี้ยว-
อวีหนิงเลือกสาวใช้ที่นางคัดมา นางเอ๋ยปากชื่นชมความรักของฮูหยินผู้เฒ่า
เยี้ยสองสามคำแล้วจากไป เยี้ยววีหนิงมองสาวใช้หน้าแจ่มแต่ละคน ก่อน
สายตาส่งเหตุที่สตรีคนหนึ่ง

สตรีคนนั้นมีดวงหน้ากลมหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก แต่สิ่งสะกิดใจเยี้ยว-
อวีหนิงคือ ‘กลิ่น’ สตรีตรงหน้า นางมีกลิ่นหอมจางๆ ของดอกกุหลาบ
สาวใช้ส่วนมากไม่มีทางอบกลิ่นหอมให้ตัวเอง เยี้ยววีหนิงเดินเข้าใกล้นาง
พบว่ากลิ่นนั้นมาจากฝ่ามืออีกฝ่าย ไม่ได้มาจากลำคอ การแตะมกลิ่นหอมนี้
เหตุใดจึงแตะมเพียงฝ่ามือ

อ้อ กลิ่นกุหลาบนี้เป็นกลิ่นประจำตัวของเยี้ยววีฮวา

ในหัวเยี้ยววีหนิงปรากฏภาพเยี้ยววีฮวาเจ้าของกลิ่นกุหลาบจับมือ
สตรีคนนี้ พร้อมแววบนางอย่าง อาจเป็นเช่นนั้น เยี้ยววีหนิงถามสาวใช้
ตรงหน้าเสียงอ่อน

“เจ้าชื่ออะไร”

“บ่าวชื่อซุนเหอเจ้าค่ะ”

เยี้ยววีหนิงยิ้ม “เช่นนั้น จากนั้นเจ้าคอยรับใช้ข้า”

‘เยี้ยววิฮาวหนอ ชำนิกว่าเจ้าจะมีแผนอะไร ก็แค่ส่งสายสืบมาไว้ข้าง
กายของข้า’

ขุนเหอเข้ามาอยู่ในเรือนของคุณหนูรอง นางกระตือรือร้นทำหน้าที่
ของตนเอง ผิดกับซุซิ่นที่อยู่มาก่อน นางเตรียมน้ำล้างหน้าและน้ำอาบให้
เยี้ยววิหิง ปรนนิบัติเจ้านายเช่นนี้ทุกวัน แม้แต่ตอนนอนกลางวัน นางก็
มายืนเฝ้ารอบปรนนิบัติ

เยี้ยววิหิงเคยถูกพวกซุซิ่นปรนนิบัติเช่นนี้ แต่ภายหลังพวกนางเบื่อ
และทราบว่ายี้ยววิหิงเป็นเจ้านายที่อ่อนปวกเปียก สามารถเลี้ยงงานได้
ไฟในการทำงานของพวกนางก็ค่อยๆ มอดลง เยี้ยววิหิงคิดว่าขุนเหอต้อง
เป็นเช่นนั้น สีนํ้าตาลที่นางทาตัวนั้นล้างไม่ออก นับสิบวันยังติดผิวกาย
ดังนั้นนางจึงดำเนินชีวิตตามปกติสุขไปเรื่อยๆ

ขุนเหอถูกเยี้ยววิฮาวไหว่วานให้ช่วยจับตาดูเยี้ยววิหิง คุณหนูใหญ่
คิดว่าน้องหญิงรองซ่อนความลับไว้ แต่จากการจับตาดู คุณหนูรองกลับ
ไม่มีอะไรเลย อาจขี้เกียจและเอาเปรียบได้ง่ายกว่าคุณหนูคนอื่นด้วยซ้ำ
ทั้งชอบนอนกลางวัน บ้ายอ และถูกหลอกได้ง่าย

เยี้ยววิหิงสวมหน้ากากของตนอย่างเหนียวแน่น หลังจากเหตุการณ์
ครานั้น จินชื้อถูกฮุยฮินผู้เฒ่าเยี้ยสั่งคัดหนังสื่อคุณธรรมสตรียู่ในเรือน
ส่วนเยี้ยววิเซียงผู้มีท่าที่ไม่เคารพพี่สาวก็ถูกลังให้คุกเข่าหน้าศาลบรรพชน
ตระกูลเยี้ยนานถึงสองชั่วยาม และเยี้ยววิเซียงล้มป่วยในตอนนั้น

เยี้ยววิหิงไม่ไปเยี่ยมน้องสาว นางให้เหตุผลว่าที่เรือนมีคนตาย ไม่
เหมาะสมจะเอาไอ้อัปมงคลไปหาเยี้ยววิเซียง และพูดกับสาวใช้ของตนว่า
เยี้ยววิเซียงกล่าวหานางอย่างรุนแรงว่าจะเก็บสินเดิมของมารดาไว้กับตัว
ไม่แบ่งปันพี่น้อง ในเมื่อน้องสาวไม่มาขอโทษ นางหรือจะยอมไปพบอีกฝ่าย
แต่เงินชื้อกับลุงสวี่นั้นทราบดี ความจริงแล้วในใจของเยี้ยววิหิงแทบไม่มี
น้องสาวคนนี้นับตั้งแต่ตอนมารดาเสียชีวิตแล้ว

เพราะผู้หญิงผู้เฒ่าเยี่ยส่งสาวใช้มาให้หลานสาว ชูชิ่งไม่กล้าแย่งชิงอาหารจากนางอีก ทุกมื้อคุณหนูรองได้กินอาหารจานเนื้อหนึ่งจาน ตามระเบียบการของครัวใหญ่ เมื่อชูชิ่งไม่กล้าวางตัวเกินหน้า เยี้ยววิหิงจึงไม่จำเป็นต้องให้ลุงสวี่ไปซื้ออาหารจานเนื้อจากด้านนอก อันจะเสี่ยงให้ขุนเหอจับได้

เยี้ยววิหิงดำเนินชีวิตประจำวันอย่างสงบ จนกระทั่งวันหนึ่งมีเหตุการณ์สะเทือนเลื่อนลั่นเกิดขึ้น คุณหนูสี่...เยี้ยววิเซียงขอให้บิดาส่งแม่นมของตนออกไปนอกจวน ทั้งทำร้ายทูปตีสาวใช้ในเรื่องอื่นต่างหาก เป็นตายอย่างไรก็จะไล่พวกนางออกไปทำเดี๋ยว ราชครูเยี่ยปวดหัวต้องตามใจบุตรสาวคนเล็ก

เยี้ยววิหิงมองขุนเหอ ก่อนออกคำสั่ง “เจ้าไปสืบให้ข้าที ว่านางสาวข้าเป็นเช่นไรบ้าง”

ขุนเหอรับคำและรีบออกจากห้องไป ในใจครุ่นคิดว่าถึงคุณหนูรองโมโหคุณหนูสี่อย่างไร แต่นั่นก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของนาง เกิดเรื่องเช่นนี้คุณหนูรองก็เป็นห่วงคุณหนูสี่ไม่น้อย

พอการจัดขุนเหอออกไป เยี้ยววิหิงก็ลดสีหน้ากังวลลง เงินซื้อรออยู่ก่อน ดังนั้นจึงหยิบตลับยาสีน้ำตาลมาทาตัวให้นางอย่างรวดเร็ว ทำเช่นนั้นสีผิวจะอยู่ได้อีกสิบวัน

ขุนเหอกลับมารายงานว่าเยี้ยววิเซียงเสียใจอย่างหนัก ขังตนเองอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกมาพบหน้าผู้ใด เยี้ยววิหิงฟังแล้วมีสีหน้ากังวล จึงเอ่ยลอยๆ “เซียงเอ๋อร์รักแม่นมคนนั้นมากจริงๆ”

รักยิ่งกว่ามารดาแท้ๆ ของตนอีก...เยี้ยววิหิงคิด จากนั้นเข้านอนเร็วขึ้น ใคร่ครวญว่าสิ่งที่เกิดกับเยี้ยววิเซียง อีกเดี๋ยวจะกระทบมาถึงนาง

วันต่อมา เยี้ยววิเซียงมาหานางที่เรือนด้วยดวงตาบวมเป่ง แต่ไหนแต่ไรเยี้ยววิเซียงไม่เคยมาเหยียบเรือนนี้หากไม่ต้องการบางสิ่งทีพี่สาวครอบครอง เยี้ยววิหิงได้ยินเสียงนกแก้วร้อง จึงเตรียมตัวเตรียมใจไว้

แล้ว พอเยี้ยววีเซียงมาหา เยี้ยววีหิงก็ให้ชูขึ้นชงชามาต้อนรับน้องสาว

เยี้ยววีเซียงมองพี่สาวที่ไม่สนิทสนมด้วย เยี้ยววีหิงยังเป็นเช่นเดิม ผิวคล้ำ คิ้วผิดรูป แต่ชอบทาหน้าแต่งตาเหมือนตัวตลก นางกวาดตามองรอบเรือนก่อนสั่งสาวใช้

“พวกเจ้าออกไปก่อน”

เยี้ยววีหิงอยากรู้ว่าน้องสาวจะมาไม่ไหนจึงพยักหน้าให้ สาวใช้ทั้งหมดออกจากห้องนั้น พอเหลือกันเพียงสองคน เยี้ยววีเซียงก็สะอื้น น้ำตาเม็ดใหญ่ไหลจากดวงตา

“พี่หญิงรอง...”

เยี้ยววีหิงทำหน้าตกใจ ละล่ำละลักถาม “เซียงเออร์...ปะ...เป็นอะไร”

เยี้ยววีเซียงร้องไห้อย่างหนัก เอ่ยด้วยความเจ็บปวด “พี่หญิงรอง ชำรุดแล้วว่าท่านแม่ของเราตายอย่างไร”

เยี้ยววีหิงอิงไปทันที ‘เจ้าเพิ่งรู้ตัวหรือ เพราะคลอดเจ้าออกมา ท่านแม่เลยเสียสุขภาพ ภายหลังถูกเจ้าทำตัวไม่ดีใส่เป็นประจำ ท่านแม่เสียใจจนล้มหมอนนอนเสื่อ เพราะเจ้าไม่เคยมาเยี่ยมสักครั้ง ท่านแม่จึงมีแต่ทรุดลง สุดท้ายก็ตรอมใจตายอย่างไรเล่า’

เยี้ยววีเซียงเอ่ยอย่างเจ็บใจ “พี่หญิงรอง หากทราบท่านต้องตกใจ ท่านแม่ของเราถูกวางยาจนตาย!”

“...” เยี้ยววีหิงขมวดคิ้ว เยี้ยววีเซียงเปลี่ยนที่ ลูกมานั่งแนบชิดนาง พร้อมเอ่ยอย่างจริงจังทั้งดวงตาแดงก่ำ

“พี่หญิงรอง เคยสังเกตหรือไม่ว่า ภายหลังท่านแม่จากไป แม่ครัวที่ปรุงอาหารให้ก็ตกน้ำตายเป็นปริศนา! นั่นเพราะเผิงซือฆ่าปิดปาก...นางเอายาพิษมาให้ท่านแม่ของเรากินทุกวัน!”

‘แล้วเจ้ารู้หรือไม่ ข้าจับได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่นางวางยาพิษท่านแม่ และข้าเองที่สั่งเงินซื้อเปลี่ยนขวดยาของนางให้กลายเป็นฝุ่นแป้งและน้ำตาล

แม่ครัวนึกว่าตนวางยาพิษ ที่จริงทำร้ายสูญอินเอกไม่ได้สักกระผิกรึ้น อาหารและยาของท่านแม่มีข้าคอยตรวจสอบทั้งหมด ท่านแม่ไม่มีทางตายเพราะถูกวางยา และสุดท้าย หลังจากท่านแม่เสียชีวิต ข้านี้ละที่สั่งให้เงินซื้อจับแม่ครัวคนนั้นกดน้ำจนตาย'

เยี้ยววีหนึ่งคิดในใจยาวเหยียด ทว่ากลับร้องอย่างตระหนก “เจ้ารู้ได้อย่างไร!”

เยี้ยววีซึ่งคิดว่าพี่สาวเริ่มเชื่อแล้ว จึงเอ่ยอย่างจริงจัง “ข้า...ข้าสืบดูจนรู้ว่าครอบครัวของแม่ครัวคนนั้นได้รับตัวเงินจากร้านแลกตัวเงินสุ่ยเหยา และทราบว่าแม่ครัวมิได้ทำเช่นนั้นเป็นครั้งแรก กับมารดาของพี่หญิงใหญ่ นางก็เคยทำมาแล้ว!”

‘เยี้ยววีฮวาเป็นคนสืบและเอามาบอกเจ้าสินะ’ เยี้ยววีหนึ่งครุ่นคิดในใจ สืบจากตัวเงินหรือ สงสัยว่านางต้องส่งคนไปร้านแลกเงินนั้นสักครั้ง จะได้ว่าผู้มาสืบเป็นใคร เยี้ยววีฮวาถึงกับมีเส้นสายนอกจวนราชครู นางก็มีไฉ่เล่นๆ เหมือนกัน จำต้องระวังไว้

“พี่หญิงรอง ข้ารู้ว่าท่านก็เก็บความฉลาดไว้ในกาย ดังนั้นท่านต้องออกหน้าจัดการเฟิงซือ เพื่อล้างแค้นให้ท่านแม่ของเรา! อย่าได้เรียกโจรผู้นั้นว่าท่านแม่อีกเลย!” เยี้ยววีซึ่งเอ่ยเสียงกร้าว

‘สรุป เยี้ยววีฮวาส่งเจ้ามาเพื่อยุ้งให้ข้าเป็นปรปักษ์กับเฟิงซือนี่เอง’ เยี้ยววีหนึ่งอยากจะหัวเราะ จะใช้นางเป็นหอกทิ่มแทงเฟิงซือ คิดว่าความแค้นที่อีกฝ่ายสังหารมารดาจะกระตุ้นนางได้ เฮอะ นางน่าจะคิดแผนกำจัดเฟิงซือเอาไว้แล้ว หลังจากนางออกเรือนไปสักพัก เฟิงซือจะถูกคนของนางฆ่าตายทันที จะฆ่าเฟิงซือจะง่ายตาย แต่นางยังอยากใช้ประโยชน์จากเฟิงซือ จึงปล่อยให้อีกฝ่ายมีชีวิตอยู่ต่างหาก

เยี้ยววีหนึ่งมองสีหน้าจริงจังของเยี้ยววีซึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยเสียงดัง

“น้องหญิงสิ เจ้าถูกหลอกแล้ว!”

เยี้ยววีซึ่งไม่คิดว่าพี่สาวจะขึ้นเสียงเช่นนี้ พลันตกใจจนเบ๊อไป

ทันที เยี้ยววีหนึ่งทราบว่ามีคนแอบฟังคำพูดของพวกนาง ดังนั้นจึง
ตะโกนให้ดังขึ้นด้วยสีหน้าโมโหโกรธา

“ท่านแม่ดีกับข้า! ข้าเติบโตมาได้เพราะความเมตตาของนาง! แม้แต่
เจ้าเองก็เถอะ หากมิใช่นางเมตตา เจ้าจะเติบโตมาได้ถึงปานนี้หรือ อีก
อย่าง...ก่อนหน้านั้นมิใช่ว่าเจ้าสนิทสนมกับน้องหญิงสามมากหรือหรือ เหตุ
ใดจึงว่าร้ายท่านแม่เสียเล่า!”

“พี่หญิงรอง...” ดวงหน้าเยี้ยววีเซียงบิดเบี้ยวทันที ทว่าเยี้ยววีฮวา
บอกไว้ว่านางต้องใจเย็นให้มาก ต้องให้เยี้ยววีหนึ่งจัดการเฟิงซือ นี่เป็นวิธี
ที่ดีที่สุดสำหรับพวกนาง เยี้ยววีเซียงพยายามโน้มน้าว “...พี่หญิงรองทราบ
หรือไม่ว่าพวกเราสมควรได้เบี้ยใช้จ่ายเดือนละเท่าไร แล้วนางเบียดบังไป
เท่าไร”

‘รู้อี! แค่นี้เงิน’ เยี้ยววีหนึ่งครุ่นคิด ให้เอาตัวไปปะทะกับเฟิงซือ
เพราะเงินเพียงเท่านั้น มันไม่คุ้มค่า แต่ดูเหมือนสีหน้าครุ่นคิดของนางจะ
ทำให้เยี้ยววีเซียงยามใจ จึงใส่ไฟต่อ

“พี่หญิงรอง สาวใช้ที่เฟิงซือส่งมาให้ท่านล้วนเป็นสายทั้งนั้น! แม่ผม
กับสาวใช้ของข้าก็เช่นกัน สักวันพวกนางจะทำร้ายท่าน พี่หญิงรอง...ท่าน
เลิกโง่งมแล้วตาสว่างเสียทีเถิด!”

‘เจ้าเลิกโง่งมได้แล้ว ก่อนหน้านั้นมิใช่ว่าถูกเยี้ยววีมีชักจูงให้ชิงชิงข้า
และท่านแม่หรือหรือ ตอนนี้ก็ยังถูกเยี้ยววีฮวาชวนจูงจูงให้มาลากเข้าไปเป็น
หอกทิ่มแทงศัตรูของนาง แล้วเฟิงซือส่งสาวใช้มาอยู่ข้างกายเจ้าได้ การ
เปลี่ยนสาวใช้ใหม่มีอะไรรับประกันได้ว่านางจะเป็นคนของเจ้าจริงๆ มิใช่
คนของพี่หญิงใหญ่ด้วย’

“น้องหญิงสี่! เจ้าบ้าไปแล้ว ออกไป!”

เยี้ยววีหนึ่งขึ้นเสียงอีกครั้ง เยี้ยววีเซียงนั่งค้าง จากนั้นตะโกนขึ้น

“เจ้ามันโง่! โง่ที่สุด! ข้าจะไม่สนใจคนโง่ๆ อย่างเจ้าอีกแล้ว เชิญ
นับถือใจเป็นแม่และตายอย่างน่าอนาถเสียเถิด!”

คุณหนูสี่ตระกูลเยี่ยवादเสรีจกัเดินกระต๊อบเท้า จากไปราวกับพายุนะ
เยี่ยอวีหนิงมองนาง จากนั้นเหลือกตามองเพดานกลางเก๋ากลางใหม่ของเธอ
เรือนตนเอง

‘อย่างเจ้าเคยสนใจข้าด้วยหรือ หากไม่หัวเราะ ก่อนขออด ก็กล่าว
กระแนะกระแหน หยิบของใช้ในเรือนข้าไปเป็นของตัวเองโดยใช้สิทธิ์
น้องสาว’

พอเยี่ยอวีเหียงออกไป ชูชินก็รีบเข้ามาถามอย่างกระตือรือร้น

“คุณหนูรอง คุณหนูสี่มาพูดอะไรกับท่านหรือเจ้าคะ บ่าวไม่เคยได้ยิน
ท่านขึ้นเสียงแบบนี้มาก่อนเลย”

ชูชินได้ยินแว่วๆ ว่านับถือโจรเป็นแม่ คาดคิดว่านี้ต้องเป็นข่าวสำคัญ
หากคาบข่าวนี้ไปบอกเผิงซือ อย่างน้อยก็ต้องได้เงินจำนวนหนึ่ง

เยี่ยอวีหนิงทรุดนั่งอย่างหงุดหงิด เห็นประกายวาดหวังในดวงตานั้น
นางเอ่ยอย่างลำบากใจ “หากข้าเอ่ยแล้ว เจ้าอย่าเอาไปบอกใครนะ”

ชูชินรีบพยักหน้า เยี่ยอวีหนิงเห็นขุนเหอชะเง้อคอมองนาง จึงเล่า
ความเสียงเบา

“เซียงเอ๋อร์บอกว่าพี่หญิงใหญ่ให้คนไปสืบ จนรู้ว่าแม่ผมและสาวใช้ใน
เรือนนางเป็นคนของท่านแม่ นางยังบอกซ้ำอีกด้วยว่าพี่หญิงใหญ่ส่งคน
ไปนอกจวน สืบเรื่องการตายของท่านแม่แท้ๆ ของข้า และท่านแม่แท้ๆ ของ
นาง บอกว่าทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือท่านแม่เผิงซือ”

ชูชินเบิกตากว้าง เยี่ยอวีหนิงเซิดหน้าไปทางอื่น “แต่ข้าไม่เชื่อหรอก
ท่านแม่ดีกับข้าปานใด ข้ารู้ดีที่สุด สำหรับข้าแล้ว ท่านแม่เผิงซือไม่ต่างจาก
แม่แท้ๆ ของข้าเลย”

หรือควรจะทำให้เผิงซือมีสภาพเหมือนแม่แท้ๆ ของนางดี ทำให้
กลายเป็นคนพิการนอนติดเตียง ขยับแขนขาไม่ได้อะไรทำนองนี้

ชูชินยิ้มออกมาก่อนพูดเสริม “คุณหนูใหญ่่นี้ไม่ไหวเลย ยุยงอะไร
คุณหนูสี่ก็ไม่ทราบ”

“นางเอ๋ยเรื่องตัวเงินของแม่ครัวคนเก่า...” เยี้ยอวี่หนิงชะงัก ทำท่าเหมือนไม่ตั้งใจเอ๋ย “...ช่างเถิด ข้าไม่สนใจพวกนางหรอก!”

ซูชีนเอ๋ยเสียงใส “ถูกแล้วเจ้าคะ คุณหนูของบ่าวทั้งดงามและชาวนา จะเชื่อคำลวงโลกพวกนี้ได้อย่างไร”

เยี้ยอวี่หนิงทำหน้าที่ภาควิมิใจ ขณะที่ในใจแค้นเสียงเยาะหยัน ‘คิดให้ข้าเป็นหอกทำร้ายศัตรูของเจ้า เช่นนั้นก็ต้องเตรียมใจให้ข้าใช้ผู้อื่นทำร้ายเจ้าเช่นเดียวกัน!’